EKİM

Bütün Ülkelerin Proleterleri, Birleşin!

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı **Sayı: 257, Mart 2009**

Güncel gelişmeler ve sol hareket

Bugünün Türkiye'sine güncel durum ve düzenin iç politik tablosu üzerinden baktığımızda karşımıza üç önemli sorun çıkmaktadır. Sırasıyla ekonomik kriz, rejim krizinde son durum ve Kürt sorunu. Bu üç sorunu birleştiren bir de ortak payda var; ABD ile ilişkilerde yeni düzeyde uyumlu bir safhaya geçiş. Son ikisi için bu bağlantı daha açık, ilki içinse IMF ile ilişkiler üzerinden nispeten dolaylıdır.

Ekonomik kriz ve kapsamlı saldırı hazırlığı

Sözü edilen üç sorundan en önemlisi doğal olarak ekonomik krizdir. Kapitalist dünya ekonomisine ilişkin yeni veriler, krizin muhtemel seyrine ilişkin tüm iyimser beklentileri boşa çıkarmış bulununuyor. Emperyalist merkezlerde peşpeşe alınan tüm önlemlere rağmen krizin şiddeti günden güne artmaktadır. Buna bağlı olarak mevcut krizin bir genel çöküntüyle sonuçlanabileceğine ilişkin korkular da büyümektedir. Burjuva hükümetlerin artık krizin ekonomik sonuçlarından çok muhtemel sosyal ve siyasal sonuçlarıyla ilgilendikleri, çare ve tedbirlerini de öncelikle buna göre düşündükleri, gelinen yerde düzen kalemleri tarafından bile itiraf edilmektedir. Bunlardan bazıları, dün teröre karşı alınmış gibi sunulan bir dizi siyasal, kurumsal ve yasal önlemin gerçekte bugünlere bir hazırlık amacı taşıdığını da söylemektedirler. Bu, devrimcilerin yıllardır ileri sürdükleri temel önemde bir düşüncenin, neoliberal saldırılara sistemli biçimde polis devletine geçişin eşlik ettiği ve bunun da geleceğin sosyal patlamalarına bugünden bir hazırlık olduğu gerçeğinin, yine düzen cephesinden itirafı anlamına gelmektedir.

Kriz Türkiye'de de yıkıcı ilk sonuçlarıyla birlikte derinleşmektedir. Sanayi üretimi, açıklanan son verilere ve bizzat sermaye çevrelerinin kendi ifadelerine göre, "çöküntü halinde"dir. Bunun bir yansıması olarak özellikle işsizlik sürekli büyümektedir. Buna karşılık, üstelik başından itibaren Türkiye'den çöküntüyü en şiddetli yaşayacak ülkelerden biri olarak sözedilip durulduğu halde, oluşmakta olan faturayı basitçe işçi sınıfına ve emekçilere ödetmek dışında, ülkeyi yönetenlerin kriz karşısında halen yapabildiği bir şey de yoktur. Halihazırda Türkiye ekonomisine belirsizlik içinde bir sürüklenme hali egemendir.

Kaygılı bir bekleyiş içindeki büyük sermaye çevrelerinin tüm umudu yeni bir IMF antlaşmasıdır. Hükümet ise bunun için seçim sonrasını beklemektedir. Yeni bir IMF anlaşması haliyle kapsamlı ve sistemli yeni bir sosyal yıkım saldırısı demektir. IMF anlaşması olsun ya da olmasın seçimlerin hemen ardından yapılacak olan da zaten budur.

Seçim gündeminin kriz gündemini

karartmasına izin vermemek ve bizzat seçimlerin kendisini de krize karşı etkili bir mücadele hattı geliştirmenin bir olanağı olarak kullanmak, bu bakımdan apayrı bir önem taşımakta idi. Fakat parlamenter heveslerle sersemlemiş durumdaki reformist sol bu temel önemde gerçeğe gözlerini kapattı ve buna ilişkin görevleri geri plana itti. Devrimci-demokrat çevrelerin bir kısmını da ardından sürükleyerek düzenin seçim oyununun figüranı olma yolunu tuttu. Yazık ki halen çok değerli bir zaman dilimi ve zaten son derece sınırlı olan olanaklar "halkçı belediyecilik" liberal gevezeliği ekseninde heba edilmektedir.

Seçimlerin hemen sonrasında saldırının yeni bir IMF antlaşması ile gündeme geleceği hemen hemen kesinleşmiş sayılır. Türkiye-ABD ilişkilerindeki son gelişmeler bunu gösteriyor. ABD Dışişleri Bakanı'ının Türkiye ziyaretinin hemen ardından IMF ile diyologun yeniden kurulması ve anlaşmazlık konularındaki hızlı yumuşama da bunun göstergesidir. Bu, gündemdeki yeni IMF antlaşması ile ABD'ye eksenli Türk dış politikası arasındaki ilişkiyi ortaya koymaktadır. Bunun anlamını öteki iki sorunla bağlantılı olarak daha somut olarak göreceğiz.

Devletin zirvesindeki "mükemmel uyum"un anlamı

İkinci önemli soruna, rejim krizinin güncel tablosuna geçelim. Bu alanda halen yeni bir temelde kurulmuş geçici bir denge durumu egemendir. Bu da esası yönünden ABD müdahalesinin bir ürünüdür. Nitekim sonuçları itibariyle de herkesten çok ona yaramıştır. Ergenekon Operasyonu'nuyla birlikte (buna yoluyla da denebilir) ABD rejim içi didişmeye adeta el koymuş, süreci rejim bünyesinde kendisi için sorun oluşturan öğeleri etkisizleştirme ve itibarsızlaştırma çizgisine çekmiştir. Gelinen yerde bunda bir hayli de başarılı olmuştur. Sürecin bu yeni seyri, ABD'ye hizmette ve uyumda kusur göstermeyen AKP'yi rahatlatmış ve siyaseten güçlendirmiş, orduyu ise hem rejimin iç işleyişi bakımından hizaya sokmuş ve hem de bünyesindeki çatlak sesleri etkisizleştirerek, böylece onu ABD ile ilişkilerde daha rahat bir konuma kavuşturmuştur.

Sonuç olarak rejime ilişkin sorunlar önemini yitirmemiş olsa bile şimdilik geri plana düşmüş, iç ve dış politikanın bir dizi temel sorununda dinci hükümet ile laik ordu Amerikancı çizgide buluşmuştur. Abdullah Gül'ün şu günlerdeki "devletin zirvesinde mükemmel bir uyum var" açıklaması, ABD müdahelesi ile elde edilen bu durumun en üst düzeyden bir dile getirilişidir. Bu açıklamanın ABD hesabına yapılan Tahran gezisi esnasında ve "Kürt sorununda güzel gelişmeler olacak" açıklaması ile eşliğinde yapılmış olması ise ayrıca anlamlı ve açıklayıcıdır.

Sonuç olarak rejime ilişkin sorunlar önemini yitirmemiş olsa bile şimdilik geri plana düşmüş, iç ve dış politikanın bir dizi temel sorununda dinci hükümet ile laik ordu Amerikancı çizgide buluşmuştur. Abdullah Gül'ün şu günlerdeki "devletin zirvesinde mükemmel bir uyum var" açıklaması, ABD müdahelesi ile elde edilen bu durumun en üst düzeyden bir dile getirilişidir.

Bölgesel politikalarıyla tam uyumlu bir Türkiye için Amerikan emperyalizmi iç siyasal yaşama bu müdahaleyi yapmak zorundaydı. AKP hükümeti yönünden bu uyumda zaten herhangi bir sorun yoktu. Sorun aşırı şoven bir çizgide sözde "ulusalcı" muhalefete soyunan burjuva gerici odaklar ile onların ordu bünyesindeki yankısından çıkmakta idi. Kürt sorunu, Güney Kürdistan sorunu, Kıbrıs sorunu ve Ermenistan sorunu gibi "milli" sorunlarda kudurganlık ölçüsünde şoven bir çizgide hareket eden bu güçler, bu sorunlarla sınırlı olmak üzere ABD'ye karşı da çatlak sesler çıkarıyor ve yarattıkları etki ölçüsünde

ordunun bu sorunlarda Amerikan çizgisine uyumunu zora sokuyorlardı. Ergenekon Operasyonu ile etkisizleştirilip itirbarsızlaştırılmaları bu engeli kaldırdı ve ordunun tüm bu sorunlardaki Amerikan politikalarıyla uyumunu kolaylaştırdı. Böylece Abdullah Gül'ün müjdelediği "mükemmel uyum"a ulaşılmış oldu.

ABD'nin Irak ve Ortadoğu politikalarına uyumda temel önemde bir pürüz Güney Kürdistan sorunu idi. 5 Kasım Washington mutabakatını izleyen gelişmelerle birlikte bu sorun artık esası yönünden geride kalmış sayılır. Türkiye Güney Kürdistan federe devletini sineye çekmeyi kabul etmiş, fakat karşılığında alacaklarını da fazlasıyla almıştır. En kısa biçimiyle söylemek gerekirse, Güney Kürdistan federe devleti artık ABD hesabına olmak üzere Türkiye'nin bölgesel vesayeti altında bir alt oluşumdur. Dünün ihtilaflı tarafları, Türk burjuva gericiliği ile Güney Kürtlerine egemen burjuva-feodal gericilik, Amerikancı bir çizgide aynı safa girmişlerdir. Ortak efendi olarak ABD onlara bu çizgiyi dayatmış ve sonuçta kabul ettirmiştir.

Bir süredir benzer bir çözüm Ermenistan'la ilişkilerde denenmektedir. Bu alandaki sorunların çözümü, Amerikan emperyalizmi için, Kafkasya'ya hakim olmak, bu bölgedeki enerji kaynaklarını ve yollarını denetim altında tutmak ve Rusya'yı kuşatmak politikası bakımından büyük önem taşımaktadır. Bunun için de öncelikle Türkiye ile Ermenistan'ı aynı çizgide buluşturmak gerekmektedir. Fakat gerek Rusya'nın buna direnme imkanları, gerek Azerbaycan-Ermenistan ihtilafı ve gerekse Türk gericiliğinin Ermeni sorununun tarihsel yükünden gelen büyük açmazları nedeniyle, bu alanda sonuca ulaşmak Güney Kürdistan sorunundaki kadar kolay olmayacaktır. Yine de devletin zirvesinde bu sorunda da artık Amerikancı çizgide bir uyuma ulaşılmış olması Amerikan emperyalizmi payına bir başka önemli başarıdır.

Fakat ABD için gelinen yerde asıl ve öncelikli sorun Afganistan'dır. Bush yönetiminin izlediği dünya politikasının merkezinde Irak yer almıştı. Tüm belirtiler ve daha seçim kampanyasından itibaren bizzat kendi açık beyanları, Obama yönetimi için bunun Afganistan olacağını gösteriyor. Afganistan ise halen bir bataktır; ABD ve bütün olarak NATO için. Pakistan'daki son gelişmeler işleri daha da karmaşık ve içinden çıkılmaz hale getirmiştir. ABD'nin iç Asya'nın Türki cumhuriyetlerinde peşpeşe mevziler yitirmesi de tüm bunlara tuz biber olmaktadır.

Obama yönetimi kendine bütün bu gidişatı tersine çevirme misyonu yüklemiştir ve bu hedef doğrultusunda Türkiye'ye de kendi hesabına apayrı bir misyon biçmektedir. Türkiye'ye şu sıralar gösterilen yoğun ve yakın ilginin gerisinde bu var. Bayan Clinton'un ziyaretinin hemen ardından beklenmedik biçimde gündeme getirilen Obama ziyaretinin sebebi hikmeti de budur. Türkiye'den beklenen ise öncelikle ABD ve NATO hesabına savaşmak üzere bölgeye yeni askeri güç göndermektir.

Aynı talep geçen yıl şu sıralar yine gündemdeydi. Talebin gündeme getirildiği günlerde bir yandan Ergenekon operasyonu genişliyor, öte yandan AKP'yi kapatma davası açılıyordu. Yani rejim içi çatışma tırmanıyordu. Böylesi bir ortamda AKP hükümeti ABD talebini açıkça desteklemiş, fakat dönemin Genelkurmay başkanı da ordu adına aynı açıklıkla bu isteme karşı çıkmıştı. Türkiye kendi içinde terörle boğuşurken kimse ondan bir başka yerdeki teröre karşı mücadele için askeri destek beklememelidir mealinde sözler sarfetmişti.

Aradan geçen bir yıl içinde bu konuda çok şey değişti. ABD'nin Türkiye'nin iç siyasal yaşamına Ergenekon Operasyonu üzerinden müdahalesi bu konuda da gerekli sonuçları yarattı. Hükümet ile ordunun Afganistan konusunda da Amerikancı çizgide bir uyuma ulaşmış olmaları bunun

ifadesidir.

Fakat yine de eski Genelkurmay başkanının zamanında ettiği sözler boşuna olmamıştır. ABD Türkiye'nin kendi içindeki "terör"ün altedilmesinde gerekli desteği verdiği içindir ki, karşılığında şimdi Afganistan'da onun hesabına savaşacak asker desteği istemekte ve alacak gibi de görünmektedir.

Bu bizi Türkiye'nin gündemindeki üçüncü önemli soruna, Kürt sorununun güncel durumuna getirmektedir.

ABD'nin Kürt politikası uygulama safhasında

Kürt sorununda güncel durumun en önemli yönü, ABD'nin öteden beri telkin edip durduğu Kürt politikasının bir ucundan başlayarak artık resmen uygulamaya konmasıdır. TRT Şeş adımı ve kamuoyu önünden sözü edilen öteki açılım hazırlıkları bunun ifadesidir. Bunların zamanlaması, yani yerel seçim sürecinde gündeme getirilmeleri, kuşkusuz özel niyet ve hesaplarla bağlantılıdır. Fakat uygulamaların kendisi bundan öteyedir ve daha temelli bir yönelimin göstergesidir. Devletin zirvesinde ortak bir mutabakata varılmaksızın bir ucundan da olsa Kürt diline kamusal alanda alan açmak hiçbir hükümetin özel harcı olamazdı.

Kürt sorunudaki bu yeni açılımın anlamı ve sınırları da yine Abdullah Gül tarafından Tahran yolunda açıklanmıştır. "Kürt sorununda güzel gelişmeler olacak" müjdesine kendisinin getirdiği açıklık, kendisine en yakın konumdaki bir gazeteci tarafından şöyle aktarılmaktadır: *"O sözlerimin anlamı, bugünden yarına sorun çözücü yeni projelerin birbiri ardına gündeme taşınması değil elbette; bu bir süreç ve bu süreçte adımlar atıla atıla, geriye dönüp baktığımızda ,bizim böyle bir sorunumuz mu vardı?' diye kendi kendimize hayret edeceğimiz günler gelecek."*

Sorunun çözümüne bakışın çerçevesi ve sınırları eğer gerçekten buysa, Türk gericiliği payına sonuç bir kez daha hüsran olacak demektir. Fakat bu, tutulan bu yeni yolun önemini yine de azaltmıyor.

Uygulanmakta olan ABD'nin Kürt politikasıdır ve bu Güney Kürdistan'la girilen yeni ilişkilerin içe yansımasıdır. Güney Kürdistan'a ilişkin "kırmızı çizgileri"ni bir yana bırakmaya razı olanların bunu Türkiye'nin bünyesindeki Kürt sorununa ilişkin bazı adımlarla birleştirmeleri, mantıksal bir zorunluluk olduğu kadar politik bir gerekliliktir de aynı zamanda.

Yapılacak açılımların sınırları bellidir; resmi dili tartışma konusu yapmaksızın Kürt diline nispi bir kullanım alanı açmak ve bunu bazı kültürel hak kırıntıları ile birleştirmek. Bellidir diyoruz, zira bu gerçekte devletin daha '90'lı yılların ortalarında üzerinde mutabakata vardığı bir politikadır. Buna rağmen onu ABD'nin Kürt politikası olarak niteliyoruz, zira bunu daha o zamandan telkin edip duran da ABD idi.

Türk burjuva gericiliği yönünden bütün sorun bu politikanın gündeme getirilmesini silahlı Kürt hareketinin ezilmesine ve teslim alınmasına endekslemesiydi. Bunda sonuç alınamadığı ölçüde bu politika da beklemede kalıyordu. Ama İmralı teslimiyeti buna uygun koşulları tam on sene önce ve beklenmedik bir biçimde yaratmıştı. Üstelik Abdullah Öcalan İmralı savunmalarında sorunu tam da bu sınırlara çekerek, yani siyasal özgürlük ve eşitlik istemini bir bırakarak sorunu salt Kürt dili ve kültürü alanında belli iyileştirmelerde ibaret bir çerçevede tanımlayarak devletin işini alabildiğine kolaylaştırmıştı da. Fakat bilindiği gibi devlet bu denli kolay bir teslimiyetin rehavetine kapıldı ve bir kez daha deve kuşu misali davrandı. Böylece Kürt sorununu hiç değilse bir dönem için kontrol altına alabileceği tarihi bir fırsatı kaçırdı.

Şimdi aynı politikayı ABD'nin baskısı altında nihayet gündeme getiriyor. Oysa koşullar şimdi birçok bakımdan çok farklı.

Artık Türkiye'nin sınırlarının dibinde federe bir Kürt devleti, Türkiye'nin sınırları içinde yeniden güç ve moral kazanmış politik bir Kürt hareketi ve dağlarında da gerilla gücü var. Ayrıca Kürt hareketi kendi öz dinamizmi ile Abdullah Öcalan'ın on yıl önce İmralı'da çizdiği sınırları çoktan aştı. Biçim olarak üniter devlet tartışılmasa da Kürt hareketinin şimdiki çizgisi bir tür bölgesel özerklik talebine dayalıdır. Bu koşullarda dil ve kültür alanında üstelik zamana yayılmış küçük adımlarla Türk devletinin herhangi bir sonuç almak şansı yoktur.

Bu şans yalnızca bu adımlar çerçevesinde de olsa PKK eksenli Kürt hareketiyle girilecek ilişkiler sayesinde elde edilebilir. Muhatap alınması koşuluyla Kürt hareketi istemlerini sınırlamaya, düzenle bu sınırlı temel üzerinde uzlaşmaya ve bütünleşmeye fazlasıyla hazırdır. Zira İmralı sonrasının bütün bir ruhu budur.

Oysa halen hiç değilse resmi söylemde bu tür bir muhatap almayı devlet katergorik olarak reddetmektedir. PKK'nin tek taraflı olarak ve koşulsuz biçimde silahsızlandırılması istenmekte ve bu konudaki tüm umutlar da ABD'ye ve Güney Kürdistan yönetimine bağlanmaktadır. Sürecin perde arkasını kuşkusuz bilmiyoruz, ama olayın genel görünümüne ve mantığına baktığımızda, ABD'nin ve Güney Kürdistan'ın buna gücü yeteceğini sanmıyoruz. Tek şans burjuva basınında şu günlerde birilerinin de işaret edip durduğu gibi bir kez daha Abdullah Öcalan'dır. Devlet perde arkasında Abdullah Öcalan'ı bir biçimde razı ederse Kürt hareketinde büyük sarsıntılar yaratacak beklenemdik gelişmeler olabilir. Aksi durumda devletin zamana yayılmış kültürel hak kırıntılarına dayalı politikası Kürt sorununu yatıştırmak bir yana yalnızca daha da uyarır. Kürt halkının özgür iradesini ve istemlerini hiçe sayarak, devletin ihsanı biçiminde küçük küçük adımlarla bu sorunu zaman içinde bitireceklerini sananlar yanıldıklarını görmekte fazlaca gecikmeyeceklerdir.

Yerel seçimler aynasında sol hareket

Gündemdeki yerel seçimler sol hareketimizin güncel tablosunu anlamak bakımından gerçekten büyük yararlar sağlamıştır. Bunlardan bazılarını en özet biçimiyle sıralayalım.

İlkin, sistemin toplu iflası anlamına gelen küresel kapitalist kriz sıradan insanın yaşamını dolaysız olarak etkileyen açık ve sarsıcı bir olgu iken, solun hemen tüm kesimleri de krizin patlak vermesinin ardından bunu böyle dile getirmişken, yalnızca bir rastlantı olarak bu aynı döneme denk gelen bir yerel seçim olayı, kriz gündeminin kolayca geri plana itilmesine neden olabilmiştir. Türkiye solunun yönsüz ufuksuz gündelik sürüklenişine bundan daha çarpıcı bir güncel gösterge olamaz.

Öte yandan, burjuva düzen koşulları altındaki her devrimci seçim çalışmasının olmazsa olmaz iki temel koşulu vardır. İlkin, seçimleri vesile ederek kurulu düzenin karşısına onu cepheden hedef alan ve mahkum eden açık bir devrimci programla çıkmak; ikinci olarak, bizzat seçimlerin kendisinden seçimlerin ve burjuva temsili kurumların açık ve etkili teşhiri için en iyi biçimde yararlanmak. "Birlikte Başarabiliriz Platformu" adı altında bir araya gelenler, genel olarak devrimci olmanın ve seçimlere devrimci bir konumda katılmanın, ondan devrimci amaçlarla yararlanmanın bu temel önemde, bu olmazsa olmak iki koşulundan tümüyle uzak kalmışlardır. Bu olgu, Platformu oluşturanların devrimci olmadıklarının, gündemlerinde devrim diye bir sorun bulunmadığının, kitlelerin bilinci devrimci stratejik amaçlar doğrultusunda geliştirmenin onları hiç de ilgilendirmediğinin en tam, ne dolaysız bir göstergesidir. Platformu oluşturanların seçim bildirgelerine, çalışmalarına ve söylemlerine yakından bakınız, klasik anlamda bir sosyal-demokrat akımlar toplamı görürsünüz. "Halkçı belediyecilik" gevezeliği ya da ilk bakışta devrimci bir tınısı olana "yerel yönetimlerin devrimci

temeller üzerinde yeniden kurulması" iddiası, klasik sosyal demokrat söylemin, her biçimiyle "belediye sosyalizminin" günümüze taşınmasıdır. Üretim ve mülkiyet ilişkileri sorunu bir yana itilmiş, tüm söylem ve propaganda bölüşüm ilişkileri alanına hapsedilmiştir. Bu klasik anlamda dört dörtlük bir sosyal-demokrak kimlik, konum ve tutumdur. Yerel yönetimler sorununa bakış, gerçek konum ve kimliklerin yerli yerine oturtulması bakımından paha biçilmez önemdedir ve gündemdeki yerel seçim buna gerçekten iyi bir vesile olmuştur.

Üçüncü bir önemli nokta, Kürt hareketiyle ilişkilerin aydınlattığı gerçeklerdir. Bu ilişkilerde kuşkusuz bir yenilik yok, 2002 seçimlerinden beri tekrarlanmaktadır bu. Fakat sonu aynı hızla bir çözülme ve dağılma olsa da ilk bu seçimde bu denli geniş bir platform hızla kurulabilmiştir. Peki ne uğruna? Kürt hareketinin oy potansiyelinden yararlanarak seçim sahnesinde sözümona boy göstermek uğruna. Bu ağır bir yargı gibi görünebilir, ama Platformun kuruluşuna ve hemen ardından akibetine bakınız, durumun tam olarak bu olduğunu görürüsünüz. Devrimci olmak, hiç değilse düzene alternatif olmak iddiasındaki bir ittifakın ilkesel ve politik çerçevesinde anlaşanlar nasıl olur da salt aday tartışmaları üzerinden onu terketmek yoluna gidebilirler? İttifakın gerçek içeriği ve amacının ne olduğunu görmek için bu soruyu yalnızca sormak bile yeterlidir.

Öte yandan, Abdullah Öcalan'ın cilt cilt savunmalarıyla, PKK'nin yeniden kuruluşuyla ilan edilmiş resmi program ve stratejisiyle, izlemekte olduğu politikalarıyla ve buna eşlik eden söylemiyle, kitlelere yönelik olarak yürütüğü propagandanın somut ve açık içeriği ile, politik konumu ve platformu yeterince açık olan, bütün bunların ışığında kurulu düzeni esas alan sosyal-demokrat nitelikli bir ulusal akım olduğu konusunda herhangi bir kuşku bulunmayan bir hareket, bugünkü biçimiyle Kürt ulusal hareketi, nasıl olur da hala da tümü devrim ve sosyalizm iddiası taşıyan sol akımlar toplamı için birleştirici bir eksen görevi görebilir? Bugünün Türkiye'sinde işte bu olabilmektedir. Kürt halkıyla dostluk adına, batının işçileriyle doğu'nun ezilen halkını sözümona birleştirmek adına. Bu akımlar bunu Kürt halkının dostları derneği ya da platformu adına yapsalardı yapılanın herşeye rağmen bir anlamı olurdu, o duygu yüklü "Kürt kardeşlerimiz" söylemi de buna otururdu.

Ama kendilerine marksist, sosyalist ya da devrimci diyen akımların siyasal sorunların, bu arada Kürt sorununun devrimci ilkesel, ideolojik ve programtik anlamını ve gereklerini bu denli kolay bir yana bırakarak, burjuva demokratik sınırlarda bir Kürt hareketinin yedeğine girmeleri acınası bir iflas tablosudur. Bunun Kürt halkıyla devrimci dayanışma ya da Kürt emekçileriyle birlik adına yapıldığı iddiası ise söylemdeki duygusallıkla perdelenen kaba bir aldatmacadan öteye bir şey değildir. Kürt işçi ve emekçilerini ulusal sorunun burjuva çözümü sınırlarına hapsetmek, en yumuşak biçimiyle söylersek, onların gerçek çıkarlarına sırtını dönmektir.

Marksizmin ulusal sorunun ele alınışında ve çözümünde kendi devrimci ilkeleri ve pratikte denenip sınanmış devrimci programı vardır. "Kürt kardeşlerimiz" duygusal söylemiyle buna sırtını dönerek, belli tavizler karşılığında mevcut düzenle barışıp bütünleşmeyi bir strateji olarak benimsemiş bulunan reformist bir Kürt hareketine kendini endeksleyenlerin, devrimle ve devrimcilikle yakından uzaktan bir ilişkisi yoktur, olamaz.

ABD'nin ağırılık ve inisiyatif koymasıyla Kürt sorununda önümüzdeki dönemde gündeme gelmesi muhtemel gelişmeler, böylelerinin konum ve açmazlarını daha somut bir biçimde gözler önüne serecektir.

EKİM

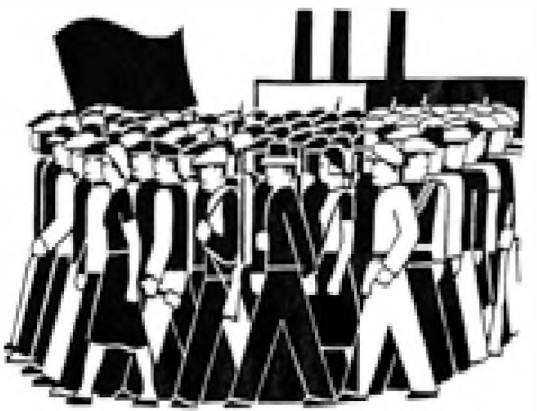
Mevzi direnişler ve önderlik müdahalesi

Mevzi direnişlerin güncel anlamı

Bugün tek tek işyerlerinde gerçekleşmekte olan direnişler ileri sonuçlar yaratacak potansiyeller taşıyor. Çünkü yıllardır yaşanmakta olan mevzi direnişler, hem iç süreçleri, hem de dışını etkileme gücü bakımından, kriz koşullarının etkisi altında yepyeni bir boyut kazanmış bulunuyor.

Düne kadar sendikalaşma, ücret zammı, sosyal haklar vb. nedenlerle işten atılan bir işçi, bir şekilde yeni bir iş bulacağı umudu taşıyordu. İşsizlik rakamlarının her geçen gün büyümesi de bu algılamayı pek etkilemiyordu.

Bunda burjuvazinin işçi sınıfına yönelik, özellikle '91 kırılmasının ardından gerçekleştirdiği saldırıların yarattığı sonuçların belirleyici bir payı var. KİT özelleştirmelerinin yığınsal tensikatlar, örgütsüzleştirme ve taşeronlaştırmalar eşliğinde başarıyla uygulanması, özel sektörün de bu süreçte taşeronlaştırmayı en üst düzeye çıkarması, işçi sınıfı içindeki göreli ayrıcalıkları neredeyse tümüyle silip yok etti. '70'lerin sonlarında hız kazanan neo-liberal saldırılar, bugüne dek işçi sınıfının bilinç, örgütlenme, mücadele deneyimi vb. alanlardaki tüm birikiminde muazzam tahribatlar yarattı. Bunun son 15 yıldaki ifadesi ise, esnek üretimin, kuralsız sömürünün adım adım yerleşmesi oldu. Türkiye'de 2000'li yıllara girildiğinde, yapısal krizin yolaçtığı devresel sarsıntıların da yardımıyla sermaye yeni hamlelere başvurdu. Bunların en önemlilerinden biri, fiili olarak uygulanan esnek üretim, taşeronlaştırma, işçi simsarlığı vb.'nde ifadesini bulan kuralsız sömürünün yasal kılıflara da büründürülmesi oldu. Ortalama ücretlerin açlık sınırının yarısı kadar olan asgari ücrete yaklaştığı, temel sosyal haklarda, çalışma koşullarında pek bir

fark kalmadığı için, bir işten diğerine koşturmak çok fazla sorun olmadı.

Bugünün kriz koşulları ise herhangi bir umut taşıma olanağını da ortadan kaldırdı. Bu durum, kriz koşullarının yanı sıra, işçi sınıfının en geri savunma hattında duruyor olmasından da beslenmektedir. Bu hatlar, sınıf mücadelesinin son 30 yıllık seyri tarafından belirlendi. Gelinen yerde örgütlülükleri dağıtılmış, zamanında mücadele süreçleri içinde yetişmiş öncüsü biçilmiş, üretim sürecinde dahi fiili ve yasal olarak parça parça edilmiş olan işçi sınıfı, saldırılara göğüs germeyi başaramamıştır.

Bugünkü mevzi direnişler, hem yitirilen umutlar hem de göğüslenememiş olan saldırılar gerçeği gözetilerek anlaşılabilir.

Sınıf hareketinin temel engeli

Sınıf hareketinin gelişmesinin önündeki en önemli engel, ne tek başına düzenin zor ve baskısı ne de eylemlerin icazetçi-barışçıl karakteriydi. Tarihi boyunca sayısız kez siyasal ifadeler kazansa da, birçok kez sermaye düzeniyle siyasal düzlemde karşı karşıya gelse de, işçi hareketi hiçbir zaman bağımsız bir siyasal kimlik kazanamadı. Bazı

anlamlı çıkışları bir yana bırakırsak, bunun temelinde, temel iktisadi-sosyal haklar için mücadelenin yasal çerçeveyi aşamaması gerçeği yatıyor. Öncüsünün biçildiği, sendikal örgütlülüğünün dağıtıldığı, organik olarak parçalandığı koşullarda, ister genelde gelişsin, ister mevzi kalsın, işçi eylemlerinin başlangıç adımlarında düzen icazetini temel alması doğaldır. Gelişmeye başlayan hareketin nasıl bir seyir izleyeceği ise herşeyden önce önderliğine bağlıdır.

Tam da bu noktada, sermayenin işçi hareketi içindeki en önemli barikatı olarak sendika bürokrasisi her seferinde oynaması gereken rolü oynadı. '91'deki saldırılarda, sınıfın '93-'95 dönemindeki savunma çabalarında nasıl uğursuz bir rol oynadıysa, '94 5 Nisan Kararları'yla birlikte iyice tırmanışa geçen özelleştirme saldırısında nasıl kusursuz bir uşaklığın gereklerini yerine getirdiyse, '98 sonbaharında, '99 yazında ve sayısız mevzi direnişte de aynı misyonu yerine getirdi. Bürokratlar şebekesinin sayısız ihanetine, sermaye düzenine yaptığı paha biçilmez hizmetlere rağmen, sendikal örgütlülük işçi sınıfı nezdindeki önemini yitirmedi. Hiçbir dönem bağımsız bir siyasal hareket düzeyine çıkamamış, siyasal bir önderlikle buluşamamış, kendisi de siyasal önderlik kapasitesi oluşturamamış işçi sınıfımız için sendikalar, yegâne örgütlülükler olarak görüldü. Sendikaların aşırı kan kaybı yaşadığı ve sendikal ihanetin döne döne sergilendiği son 15 yılda dahi sendikal bürokrasinin denetiminin aşılamaması, sendikalara olan bu bağımlılığın göstergesidir.

Bundan dolayıdır ki, sermayenin saldırılarının ücret ve diğer ekonomik haklarda büyük kayıplara yol açtığı dönemlerde, sendikal örgütlülükteki çözülmeye rağmen, işçilerin çoğu yerde siyasal bir önderlik müdahalesi olmaksızın başgösteren sendikalaşma çabaları yaşandı. Denilebilir ki, son 15 yılda işçi hareketinin en belirgin biçimi, iktisadi hakların korunması-kazanılmasıyla eşdeğer görülen sendikalaşma eğilimi ve kapitalistlerin sendikalaşma girişimlerine yönelik saldırılarına karşı direnişler olmuştur.

Bağımsız siyasal sınıf hareketi için bürokrasiden temizlenmiş sendikal mevziler

Komünistler erken bir evrede, bağımsız bir siyasal sınıf hareketi geliştirme mücadelesinin sendikaları bürokratik şebekeden temizleme çabasıyla birleşmesi gerektiğini saptamışlar, bu çabadaki başlangıç dayanağının ise işçi sınıfı içindeki söz konusu iktisadi-sendikal eğilim olduğunu belirlemişlerdi. '91 kırılmasının ardından yaşanan tensikatlardan kurtulmuş öncülerin ara kademe sendika bürokrasisi tarafından reformist-icazetçi bir çizgide kötürümleştirilmesi, bu dinamiği özellikle önemli hale getirdi. Sendikalarda güç olmadan sendika bürokrasisinin denetimini kırmak, bu denetimi kırmadan sınıf hareketini bağımsız bir siyasal güce dönüştürmek mümkün olmadığı içindir ki, sınıf içindeki çalışmamızın odağına bağımsız taban inisiyatiflerini örgütlemeyi koyduk. Zira tek tek fabrikalarda, temel sanayi havzalarında ve belli başlı sektörlerde taban inisiyatiflerinin ifadesi örgütlenmelere yaslanmadan sendikal mevzileri bürokrasiden arındırmak olanaklı değildir.

Bu nedenle, ister sendikalı işyerlerinde isterse sendikalaşma eğiliminin dışa vurduğu işletmelerde olsun, sınıfın bağımsız taban inisiyatifini geliştirerek taban örgütlülüklerini inşa etmek, sendikal bürokrasinin denetimini parçalamanın, giderek sendikalarda güç olmanın temel bir boyutu olarak ele alındı. Bu çerçevede, iktisadi-sendikal hakları korumaya dönük hareketliliklerin ya da sendikalaşma eğiliminin kendini sıklıkla dışa vurduğu orta ölçekli işletmeler, taktik planda temel hedefler olarak tanımlandı. Partimizin özdeneyimleri temel alınarak, sendikalaşma eğilimine-dinamiğine müdahalenin somut çerçevesi ve pratik hattı ayrıntılı değerlendirmelere konu edildi.

Fabrika direnişlerinde işgal boyutu

Bugün, bu değerlendirmelerde ortaya konulan somut müdahale hattının çok daha

pratik bir önem kazandığı bir evredeyiz. Son dönemde yaşanan fabrika eylemleri, hem sınıfın birbirinden etkilenme boyutuna, hem de eylem biçimleri açısından son yılların uyuşukluğundan çıkıldığına işaret ediyor. Sendika bürokrasisi de, kapitalizmin krizinin iyice gündeme oturduğu şu günlerde, işten atılmalara ve fabrika kapanmalarına karşı "işyerini terk etmemek" gibi eylem biçimlerini önermek zorunda kalabiliyor. Fakat bu bürokratlar için, bir tavrı açıklamak ile bu tavrı koymak arasında her zaman derin bir mesafe olduğu bilinmektedir. Sendikal bürokrasinin herhangi bir kesiminden fiili-meşru eylemlere ve mücadele hattına gerçek anlamda sahip çıkmalarının beklenemeyeceği açıktır.

Yaşanan eylemler, fiili-meşru mücadele çizgisinde bir hareketliliğin geliştiğini gösterirken, bu gerçekleri bir an olsun akıldan çıkarmamak, sınıf hareketine müdahale görevlerimizin genel çerçevesine bağlı kalmak çok daha yakıcı bir önem kazanıyor. Orta ölçekli bir metal fabrikası olan Sinter Metal'de, sendikal bürokrasi ciddi bir örgütlenme çalışması yürütmediği, işçiler kendi çabalarıyla örgütlenmeyi başardıkları halde, patronun saldırısı fabrika işgaliyle yanıtlanabildi. Burada, sendikanın "işyerini terketmeme" yönünde tutum alması ve hiçbir ön hazırlık, bilinçlenme vb. sözkonusu değilken işçilerin bu çağrıya olumlu karşılık vermeleri önemlidir. İcazetçi-bürokratik sendikal yönetimin hızla kontrol altına aldığı bu dinamizm, aynı hızla eritilip tüketilebileceği gibi, daha ileri eylemlerin tetikleyicisine de dönüştürülebilir. Orta ölçekli bir fabrikada oldukça kısa süren bir militan eylemin dahi bu dönemde ne tür etkiler yarattığı, gerek ileri kesimlerin verdikleri tepkilerden, gerek o dönemde gündemde olan diğer eylemlerdeki tavırlardan görülebilir. İşgal cüreti, o dönem direnişte olan Ünsa taşeron işçileri, Sinter'le aynı gün direnişe başlayan Gürsaş işçileri, işten atma karşısında Pirelli işçileri, ücretleri verilmeden atılan bir grup Opsan işçisi tarafından da sahiplenilmiştir. Buralarda işgal eylemlerinin çeşitli zayıflıklardan, özellikle de kolluk güçleri devreye girer girmez bitirilmesinden çok, bu cüretin gösterilmiş olması önemlidir.

Güncel planda kavramamız gereken halka, işçi hareketinin fiili-militan biçimlere kapı aralayan bu yanıdır. Kapitalizmin giderek şiddetlenecek olan krizi işçi ve emekçi kitlelere daha da büyüyen bir fatura olarak yükleneceği için, gerek bu tür mevzi direnişlerin yaygınlaşması, gerekse genel ve merkezi eylemliliklerin artması kaçınılmazdır. Sınıf ve emekçi kitle hareketi payına, 2007 1 Mayıs'ında başlayıp 2008 yılı boyunca süren hareketililik de bunun işareti sayılmalıdır.

Geri dönemin etkilerinden kurtulmak

Bugün, sınıf hareketi payına oldukça ağır ve sancılı geçen yılların yarattığı olumsuz etkilerden sıyrılmak, bu direnişlere sağlıklı bir temelde müdahale etmenin önkoşuludur. Dün sınıf hareketi düzen içi kanallarda oyalanabilirken, aslında işçi kitleleri düzenden fazla bir beklenti içinde olmadıkları halde onun ideolojik hegemonyasının da etkisiyle her şeye rağmen umut taşıyabiliyorlarken, bugün artık bunun olanağı kalmamıştır. Düne kadar düzen karşıtı propagandayla, devrimci sosyalist ajitasyonla arasına konulmuş kalın çizgiler, bugün sistemin yaşadığı sarsıntı nedeniyle giderek artan bir ivmeyle aşınıyor.

Bir dönem boyunca sınıf çalışmamızın bu "çizgileri" gereğinden fazla gözettiğini söyleyebiliriz. Hatta, tasfiyeciliğin-reformizmin baskın olduğu, işçi kitlelerinin bilinç planında en geri düzeye savrulduğu bu dönemde, mücadeleye katılmış genç kuşaklarda yer yer çarpık bir sendikalist-ekonomist anlayış bile oluşabilmiştir. İşçi kitlelerinin verili bilinç ve örgütlülük düzeylerini gözetmek, karşıt güçlerin demagojik propaganda ve manevralarına malzeme vermemek adına, devrimci siyasal propaganda, ajitasyon ve örgütlenme aşamalı bir süreç olarak görülebilmiştir.

Yer yer ortaya çıkabilen bu zaafiyette, devrimci sosyalist propagandanın kendi içinde

soyut bir siyasal müdahale olarak anlaşılması önemli bir rol oynamıştır. Oysa, kitle mücadelesinin en ileri biçimler kazandığı dönemlerde bile, ekonomik mücadele ile siyasal mücadele organik bir ilişki içinde sürekli birbirini besleyerek ilerler. En devrimci dönemlerde dahi, somutu yakalayamayan, somutla bağı olmayan bir siyasal propaganda kitleler nezdinde bir karşılık bulamaz. Öte yandan, kitle hareketinin en geri olduğu dönemlerde dahi devrimci siyasal ajitasyon ve propagandanın yürütülebilmesi, fakat yine kitleleri en geriden bile olsa somut duyarlılık noktalarından yakalayabilmesi gerekir. Bu yapılmadığı takdirde, kitlelerin verili bilinci ve örgütlülük düzeyi, bilinen kitle kuyrukçuluğunun, bu ülkedeki en ileri ifadesiyle EMEP oportünizminin dayanağı halini alır.

Siyasal önderlik iddiası

Partimizin her düzeyde sınıf hareketine, konumuz itibariyle mevzi direnişlere, fabrika eylemlerine müdahalesinin çerçevesini, siyasal önderlik iddiası belirler. Bu iddianın somut karşılığı, sınıfın politik bilincini geliştirmek, onu siyasal mücadele alanına çıkarmaktır.

Demek oluyor ki, bir sendikalaşma çalışması yaparken, bir fabrika direnişine müdahale ederken, bir sanayi havzasında yasal-illegal çeşitli araçları kullanarak çalışma yürütürken temel amacımız, işçi kitlelerini çeşitli talepleri üzerinden sermaye düzenine karşı mücadeleye çekmek, kendi özdeneyimleri temelinde eğiterek devrimci iktidar savaşımına kazanmaktır. Bunun somut anlamı, partinin işçi hareketi içinde mevziler kazanarak bir güç haline gelmesi ve öncüsünü kendi çatısı altında örgütlemesidir. Açıktır ki bu, düzenin her türlü etkisine karşı mücadeleyi kaçınılmaz kılar.

Sınıf çalışmamızın dönemsel yönelimleri çerçevesinde sendikalaşma eğilimine müdahale özgülünde de sorun bu perspektifle ele alınmaktadır. Bu sürece önderlik müdahalesinde, işçi kitlelerinin kapitalist patronlara karşı olduğu kadar sendikal bürokrasiye karşı da hazırlanması ve eğitilmesi, sağlam bir örgütlenmenin başlıca gereklerinden biridir. Zira ancak bu yolla sendikalaşma eğilimi, bağımsız taban inisiyatifini yaratmanın dayanağına dönüşebilir. Ve yine ancak fabrikalarda böylesi örgütlülüklere/mevzilere yaslanılarak sendikalar, bürokrasinin elindeyken dahi sınıf mücadelesinin hizmetine koşulabilir.

Bu yaklaşım mevzi işçi direnişleri açısından da geçerlidir. Burada, işçilerin en geri biçimlerde kalsa bile hareket-eylem halinde olmasının yarattığı olanaklar temel dayanağımız durumundadır. Eylemliliğin işçi kitlelerinde yarattığı muazzam değişim potansiyeli, toplumun diğer katmanlarında kolay kolay görülemez. Bilinçlenme ve örgütlenme bakımından bazen bir anın, bir günün dahi sayısız güne bedel olduğu, en çarpıcı haliyle işçi eylemlerinden görülebilir. Eylem halindeki işçi kitlelerindeki bu değişim dinamizmini kavrayamayan, sendikal bürokrasi perdesinden kaynaklı göremeyenler, ne tür bir imkanla karşı karşıya olduklarını da anlayamazlar.

Siyasal önderlik müdahalesi öncelikle bu olanağı temel alır. İçeride hiçbir bağımız yokken dahi geçmişteki işçi direnişlerine, örgütlü yerlerdeki grevlere müdahalemizin, içerde ilişkisi olan siyasal çevrelerin çok daha ilerisinde etkiler yaratmasının temelinde, bu olanağı isabetli bir şekilde değerlendirmek vardır.

Siyasal müdahalenin bazı güncel gerekleri

Mevzi direnişlere müdahale çerçevesinde yapılması gerekenler nelerdir?

Her şeyden önce partinin ve direnişe müdahale göreviyle karşı karşıya olan yerel örgütünün, güç yoğunlaşmasına gitmesi gerekir. Bu, bazı işlerin aksaması pahasına olsa bile başarılmak durumundadır. Kaldı ki, bugünün koşullarında bir fabrika direnişine müdahale, gerçekte sınıf hareketinin geneline yönelik bir müdahaledir. Dahası parti örgütünün hem genel planda hem de işçi hareketi içindeki etkinliği açısından atılım

yapmasının, sanıldığından da elverişli zeminidir. Dolayısıyla, olağan işlerdeki bazı aksamalar aldatıcı olmamalıdır.

Güç yoğunlaşması, şekilsiz ve dağınık bir müdahalenin önüne geçme olanağı sağlayacaktır. Böylece, direnişlere/eylemlere müdahale ihtiyacına uygun yapılanmalara gidilebilecektir. Örneğin direnişçi işçilerle gündelik bağ kurmak, direnişi farklı fabrika ve işletmelerde gündemleştirmek, olanaklı olan işyerlerinde eylemli dayanışmalar örgütlemek, aileler ve çevre semtler başta olmak üzere toplumsal desteklerini örmek, mali vb. ihtiyaçlar başta olmak üzere yaygın bir dayanışmayı örgütlemek vb. gibi geniş bir işbölümü alanı sözkonusudur.

Bu zeminde bir siyasal önderlik, bir yandan direnişin kilitleneceği somut hedefleri ve doğrultuyu belirlerken, diğer yandan gün gün direnişin nabzını tutmamızı ve gelişmelere zamanında müdahale etmemizi sağlayacaktır. Geçmiş deneyimlerimiz, merkezi yayınlarımızın yanı sıra özgün yayınların da bu konuda hayli işlevsel olduğunu göstermektedir. Burada temel hedefimiz, direnişin işçilerin bağımsız iradesi altında yol almasını sağlamak olmalıdır. Zira, en ileri olduklarını iddia eden sendikal yönetimler dahi bürokratik mekanizmadan bağımsız hareket edememekte, bürokratik-icazetçi anlayışın kendilerine özgü bir versiyonu olmanın ötesine geçememektedirler. Bu yüzden, başlangıçtaki aldatıcı görüntüye rağmen, işçilerde hızla bir güven sorununun baş göstermesi kaçınılmaz olmaktadır. Zamanında müdahale edilmemiş olması nedeniyle işçilerdeki hoşnutsuzluk genelde bir kırılmaya yolaçarken, zamanında gerçekleşen müdahaleler ise işçilerin yönünü bu müdahalenin sahiplerine çevirecektir. Burada unutulmaması gereken, politikalarımızı yaymak konusundaki ısrarımızın işçileri politikalarımıza kazanmanın temel bir koşulu olduğudur.

Direniş sürecinin, birebir ilişkilerle olsun, çeşitli araçların değerlendirilmesi üzerinden olsun gerçek bir eğitim-bilinçlenme imkânına dönüştürülmesi, müdahalenin bir başka temel yönü olmak zorundadır. Yayınlarımız başta olmak üzere tüm günlük müdahale araçlarımız, öncelikle güncel toplumsal gelişmeleri direnişçi işçilerin eğitimine konu edilebildikleri koşullarda başarılı olabilir. Buna salt kendi imkânlarımız üzerinden de bakmak gerekmiyor. Eğitsel, kültürel, sanatsal iddiası olan ilişkilerimizi direnişçi işçilerle buluşturmak, iki tarafa yönelik olarak da siyasal etkinliğin pekişmesini sağlayacaktır. Dahası, bir direnişin en önemli kazanımının bilinç ve örgütlülük alanında olacağını her işçiye kavratabilmek, bir yenilgi durumundan dahi kazanıyla çıkmanın kriteridir.

Sendikalaşmalarda olduğu gibi mevzi direnişlerde de sorun hiçbir zaman iktisadi mücadele sınırlarında ele alınamaz. Sınıfın devrimci partisi olarak en asli görevimiz, her olanağı devrimci siyasal müdahalenin hizmetine koşmaktır. Bunun bir yanı işçilerin kitlesel devrimci eğitimi için çabalamak iken, bununla yakından ilişkili diğer yanı, direnişin öncülerini parti politikalarına ve çizgisine kazanmak, mümkünse parti saflarında örgütlemektir. Bunun, politikayı öncülerle birlikte oluşturmayı, onlarla birlikte uygulamayı gerektirdiği açıktır. Bağımsız taban inisiyatifi, bunun ayaklarından biri olarak bağımsız işyeri komitesi çabamızın hedeflerinden biri de budur zaten. Yanı sıra parti adına da söz söyleyen, partinin çeşitli gelişmeler karşısındaki tutumunu da işleyen bir propaganda düzeyi gereklidir. O yüzden, böylesi işçileri bilinçli bir yönelimle parti propagandasının muhataplarına dönüştürmek, sendikalaşma, direniş, grev, TİS vb. süreçlere müdahalemizin en asli boyutu sayılmalıdır. Zira bu tür süreçler bunun en uygun momentleridir. Ya sonuç üretecek şekilde değerlendiririz ya da geride hiçbir iz ve kazanım bırakmadan geçip giderler.

Bugün bu süreçleri politik ve örgütsel plana pratik kazanımlara dönüştürememek, aşılabilir yetersizliklerin değil kaba bir zafiyetin ifadesi olacaktır. Zira bugün mevzi eylemler, grevler, direnişler şahsında gündeme gelen olanakları yeterince değerlendiremediğimiz koşullarda, daha ileri siyasal önderlik görevlerine hazırlıklı olmamız da mümkün olamayacaktır.

Kurultay deneyimlerimiz üzerine

Sınıf çalışmasında derinleşmek, işçi ve emekçilerle fabrika ve işletme temelinde somut bağlar kurmak için sanayi havzalarına, fabrikalara yönelik sistematik bir tarzda çeşitli araçlarla müdahalelerde bulunuyoruz. Bağımsız taban örgütlenmeleriyle sınıfı harekete geçirmenin yol, yöntem ve araçları üzerine yoğunlaşıyor, bu konuda yoğun bir emek ve enerji harcıyoruz. Bugüne dek ısrarlı ve soluklu bir bakışla sermayenin saldırıları karşısında sınıfın bağımsız tutumunu açığa çıkartmak için sınıf çalışmasında çeşitli deneyimler biriktirdik. Bu deneyimlerden biri olan kurultaylar, üzerinde durulması gereken önemli araçlardan biridir.

Kurultay çalışması deneyimler ışığında şu açılardan farklı bir yerde durmaktadır:

Öncelikle biçim olarak kurultay, toplumun genel gündeminden sınıf hareketinin çeşitli sorunlarına kadar birçok konuyu bir arada ve çok yönlü tartışma, somut politikalar üzerinden somut araçlar belirleme ve sonuçta ortak kararlar alma imkânını vermektedir. Bu çerçevede işçilerin bir arada tartıştığı, öneriler sunduğu, kürsüden kendini ifade etiği ve karar alma sürecine dâhil olduğu bir kurultay, onların eğitiminde önemli bir deneyim olacaktır. Çünkü geleceğin gerçek işçi demokrasinin örgütsel biçimi olacak işçi meclislerinin ilk deneyimi bugünden bu gibi uygulamalar üzerinden oluşacaktır.

Bunun dışında kurultay, hazırlanan tebliğler ve kürsünün kullanımı üzerinden geçmiş deneyimlerden sonuçlar çıkarmanın, geleceğe dönük planlamalar yapmanın ve somut bir mücadele programı oluşturmanın imkânını sunan bir biçim olarak çalışmanın önünü açacaktır. Zaten deneyimlerin de gösterdiği gibi, kurultay çalışmaları bölgeye hâkimiyeti artırmakta, tıkanma noktalarını tespit etmeyi kolaylaştırmakta, çalışmayı toparlamakta, yön vermekte ve böylece yol

açıcı olmaktadır.

Yine deneyimlerin gösterdiği üzere, kurultay çalışmaları politikalarımızı sınıfa taşımada ve güce dönüştürmede fazlasıyla işlevsel olmaktadır. Bugünkü sınırlarda politikalarımızı somut deneyimler üzerinden öncü işçiler nezdinde tartışmak bile bir anlam taşımaktadır. Bu tartışmaların ışığında oluşturulan bir mücadele programı bölgedeki öncü işçilerin bir araya getirilmesinde ve mücadeleye sevkinde oldukça önemli olacaktır.

***

Başarılı bir kurultay ideal durumda, fabrikalarda süren mücadelelerin doğal öncüleri içeren ve fabrika komitelerinden beslenerek örgütlenen bir kurultay olurdu. Kuşkusuz böylesi bir kurultayda dönüp yeniden bölgeye bakmak, ihtiyaçlara göre bir mücadele programı oluşturmak ve yeni araçlar tanımlamak, bölgedeki sınıf hareketine etkili bir müdahale olurdu. Ancak içinden geçilen dönemin sınıf hareketliliği, öncü unsurların verili durumu vb. birçok etkeni bir arada düşünmek gerekmektedir. Bu nedenle önemli olan, bu araç sayesinde, çalışmanın belli bir düzeyi ve kapasitesi üzerinden çok yönlü tartışmaların yapılabilmesi, hareketin gelişmesinin önündeki engelleri kaldırmaya yönelik somut önerilerin tartışılabilmesi,

ortaya bir iddia konulabilmesi ve böylece sonrası için ortak bir irade belirlenebilmesidir. Kurultaylarda, sınıf hareketinin ve kendi çalışma düzeyimizin zorlanma alanları çok yönlü tartışılabilmeli, devrimci programımız çerçevesinde belirlenmiş, dönemin ihtiyacına uygun mücadele talepleri etrafında örgütlenme çalışmaları için somut bir çalışma takvimi oluşturulabilmelidir.

Bu nedenle derinleşme hedefiyle yöneldiğimiz bölge veya alan üzerinden örgütlenecek bir kurultay, sistemli bir şekilde yürütülen çalışmanın belli aşamalarında ihtiyaca uygun gündemlerle periyodik olarak yapılabilmelidir. Ancak bu şekilde çalışmanın önü açılabilir. Kurultaylar yürütülen sınıf çalışmasının dönemsel olarak değerlendirildiği duraklar olmalı, kurultay sonuçları yeni döneme ışık tutmalı, kararlar bağlayıcı olmalıdır. Çalışma bu kararlar ışığında örgütlenmelidir. Oluşturulan takvime uygun olarak yürütülecek bir çalışma alanda derinleşmeyi sağlayacak, işlerin planlı bir şekilde örgütlenmesine hizmet edecektir. Süreklilik içindeki böylesi bir çalışma, aynı zamanda bölgede ilerici öncü unsurlara ulaşmak ve onları planlanan sürecin bir parçası yapmak açısından da gereklidir.

***

Kurultay sonrası belli alanlarda yaşanan boşluk, kurultay aracının nasıl bir işlevle kullanıldığının yeterince kavranamadığına işaret etmektedir. Buradan hareketle kurultay örgütlenmesinde dikkat edilmesi gereken birkaç noktaya değinebiliriz:

Kuşkusuz ki, başarılı bir kurultay örgütlenmesi ön hazırlık sürecinden ayrı düşünülemez. Bu amaçla önden yapılan hazırlık sürecindeki çalışma temposu ve tarzı, kurultay sonrası için yakalanmak istenilen düzeyin ilk adımları olabilmelidir. Bu nedenle bu ön süreçlere yapılan yüklenme, harcanan emek ve çaba üzerinde önemle durulmalıdır. Kurultay süreci bir bütündür. Ön hazırlık süreciyle birlikte yoğun bir düşünsel, pratik çalışma ve örgütlenme çalışmaları kendi bütünlüğü içinde kavranamadığı oranda, o yerelin alana ilişkin bir yoğunlaşmış bir propaganda çalışması sınırlarında/işlevinde kalma tehlikesi taşır. Bu, kurultay aracının nasıl bir işlevle kullanılacağı konusunda yaşanan kavrayış sorununun dışa vurumudur. Aracın işlerliğini azaltan ve giderek sıradanlaştırma tehlikesini içinde barındıran bir sonuç doğurur.

Bir başka yanlış ise, kurultaylara gereğinden fazla anlam yükleme tutumudur. Kurultay çalışması önemsenmeli, fakat yerine getirebileceği işlevin sınırları konusunda gerçekçi olunmalıdır. Abartılı beklentiler hayal kırıklıkları ve bunun ürünü kırılmalar yaratır. Özellikle de saflarımızdaki nispeten yeni ve deneyimsiz işçilerde. Tüm bunları gözeten bir tarzda, gündemdeki kurultayın anlamı, işlevi ve sağlayabilecekleri konusunda somut irdelemelere dayalı bir iç eğitim süreci örgütlenmelidir

Kurultayın içinden geçmekte olunan somut koşullarda nasıl bir ihtiyacın ürünü olduğu doğru biçimde kavranamazsa eğer istenilen sonuç da alınamayacaktır. Gösterilen çaba ve enerjinin karşılılığını bulmasını istiyorsak, bu konu üzerine önemle durulmalıdır. Kurultay süreçleri, içinden geçilen dönemin işçi hareketinin mevcut ruh hali ve durumundan bağımsız işlemeyecektir. Ancak kurultay süreci bunu aşmayı hedefleyen bir iradenin somutlanması olmalıdır. Ve buna uygun düşen somut bir mücadele programı ortaya konulmalıdır. Bu çerçevede ulaşılan iler unsurların önüne buradan görevler koymak, hedefler çizmek vb. gerekmektedir.

Kurultay, çalışmaya bu şekilde bir nitelik değişimi kattıktan sonradır ki, ne kadar yaygın bir propaganda çalışması yürütüldüğü, kaç kişinin kurultay çalışmasının örgütlenmesine katıldığı, kurultaya katılım sayısı, ne kadar fabrikalara dayanarak örgütlendiği vb., her biri kendi içinde önemli olan başlıklar başarılı bir kurultayın göstergeleri olarak üzerinde durulması gerekir.

***

Kurultay çalışmaları sınıf çalışmasında derinleşme ve hareketliliğe müdahalede anlamlı imkânlar sunmaktadır. Bu nedenle, sınıfa yönelik uzun ve soluklu bakışımızla hedef alanlarımızda derinleşmek için, her aracı amaca uygun ve yaratıcı bir tarzda kullanarak yarının geniş işçi hareketliği dönemlerine bugünden hazırlanmalıyız.

Devrimci ajitasyon ve propaganda çalışmasını yükseltelim!

D. Rosarin

Kapitalizmin krizinin etkilerinin giderek artacağı önümüzdeki dönemde devrimci siyasal çalışmamızı daha yoğun bir şekilde yürütmek, sermayenin ekonomik, sosyal ve siyasal çok yönlü saldırılarına karşı devrimci ajitasyon ve propaganda faaliyetimizi yükseltmek gerekmektedir. Krizin faturasının işçi ve emekçi kitlelere kesildiği, emekçilerin sorunlarının daha da katmerleştirildiği bu dönemde, buna yaklaşan yerel seçim atmosferi de eklendiğinde, yürütülecek devrimci ajitasyon ve propaganda çalışmalarının önemi daha da artmaktadır.

Partinin döneme uygun taktik politikalarının yaşam bulması, kitlelere ulaşmayı ve onları harekete geçirmeyi başarabilmesi, etkili bir ajitasyon ve propaganda çalışmasından geçmektedir. Bu nedenle bu alanda yetkinleşmek büyük bir önem taşımaktadır.

Yaklaşan seçim atmosferinde işçiler, emekçiler, kadınlar ve gençlik arasında yürütülecek çalışmanın önemi artacaktır. Düzen partilerinin gerici etkilerine ve liberal reformist hayallerin kitlelerde yaratacağı bilinç saptırılmasına karşı her zamankinden daha çok çalışmaya yüklenilmesi gereken bir döneme giriyoruz. Kitlelerde düzen içi hayallere yolaçan her türden gericilikle mücadele için, devrimci ajitasyon ve propaganda faaliyeti etkin bir şekilde kullanılmalıdır. Düzene karşı devrim saflarında işçi ve emekçileri taraflaştırmak ve savaştırmak için seçim dönemlerinin sunduğu imkanlar değerlendirmeli, girişkenlik ve yaratıcılıkla kitle çalışması yoğunlaştırılmalıdır. Sadece sözlü ve yazılı değil, eylem yoluyla da ajitasyona önem verilmelidir. Ev ajitasyonlarından sokak gösterilerine, yayınların etkin kullanımı ve dağıtımına kadar çok yönlü bir şekilde kitlelere gitmeliyiz.

Ajitasyon ve propaganda konusunda yetkinleşmek gerektiğinin altını bir kez daha çizmeliyiz. Bu her komünist devrimcinin görevi olsa da, bu konuda yetenekli yoldaşlardan ajitasyon ve propaganda ekipleri de oluşturulabilmelidir. Ancak yine de ajitasyon ve propagandada yetkinleşmenin her yoldaşın üzerinde özel olarak durması gerektiği unutulmamalıdır. Gerek fabrikada, okulda, mahallede yürütülen gündelik çalışmada gerekse kampanya çalışmalarında olsun, ajitasyon-propaganda belli bir hazırlığı gerektirir. Bu çerçevede eğitim çalışmaları yapılabilmelidir. Emekçilerle yüzyüze gelindiğinde, anlatılmak istenen konunun devrimci içeriği gözden kaçırılmadan kitlenin somut durumu gözetilebilmelidir. Ajitasyon ve propaganda çalışmaları kitleye ulaşmayı ve onları harekete geçirmeyi hedefleyen bir bütünlük içinde eli alınmalı, teşhir sınırlarında bırakılmamalıdır.

Kolektif ajitasyon ve propaganda aracı olarak yayınlar

Yayınların önemi konusunda saflarımızda yeterli açıklık vardır kuşkusuz. Ancak yine de yayınların geniş emekçi kesimleri devrimci politikalarımızla etkilemekteki özel önemi tartışmasız olduğu için, bu konu üzerinde durmakta fayda vardır.

İşçi ve emekçi kitlelere yönelik komünist çalışmamızı sistematik ve planlı bir şekilde yürütebilmenin imkânlarıdır yayınlar. Politik düzeyi yükseltmek ve en geniş kesimleri ekonomik ve politik mücadeleye çekmek için çeşitli yazılı araçlara sahibiz. Merkezi araçların yanında yerellerde birçok bülten, bildiri vb. araçlar kullanılmaktadır. Bu araçları ne kadar etkili ve verimli kullandığımızı döne döne kendimize sormalıyız. Bu araçları nasıl değerlendiriyoruz, yeterince amacına uygun kullanabiliyor muyuz? Hem hazırlanması hem de dağıtımı için onca emek harcanan bu araçların hakkını verebiliyor muyuz? Bu yayınlar fabrikada, mahallede, okulda elden kaç ilişkiye veriliyor, bölgede ne kadar işçi ve emekçiye ulaştırılıyor,? Ne kadar yazıyla,

haberle vb. besleniyor? Ya da okuma gruplarına sahip miyiz? Daha da çoğaltılabilecek bu sorular, tüm sınıf devrimcilerinin özeleştirel bir şekilde yanıtlaması gereken sorulardır.

Yayınların hedef kitlesiyle buluşabilmesi ve amacına uygun değerlendirilebilmesi için her yoldaş yaratıcı ve girişken olmalıdır. Her yayın dağıtımının ajitasyonla birleştirilmesi gerektiği unutulmamalıdır. Çalışma yürütülen alandaki her evin kapısını devrimci ajitasyonumuz için çalmalı, yayın satışlarına bu gözle bakmalıyız.

Ajitasyon ve propaganda çalışmasından sonuç alabilmek için her türlü araç ve yöntemi birbirini tamamlayacak şekilde kullanmalıyız. Tüm sözlü-yazılı, legal-illegal ajitasyon ve propaganda araçlarınızla önümüzdeki dönemin yoğun gündemlerine yüklenmeli, işçi ve emekçileri kazanmaya dönük çabalarımızı hızlandırmalıyız

Komintern'in Üçüncü Kongresinde kabul edilen "Komünist Partilerin Yapısı, Çalışmalarının Yöntemleri ve Kapsamı Üzerine Tezler"den...

" (...) 22. Komünist propagandanın, proletaryanın büyük çoğunluğunun hâlâ hiçbir bilinçli devrimci eğilime sahip olmadığı kapitalist ülkelerde yürütülmesi için, çalışmanın geliştirilmiş yöntemleri sürekli olarak araştırılmalıdır; bu propaganda henüz devrimci olmayan ancak devrimcileştirilmeye başlanan bu işçilerin anlayışına uyarlanmalıdır ve devrimci hareketin kapıları onlara açılmalıdır. Komünist propaganda, karşılaştığı farklı durumlarda, kafalarında burjuva gelenekler ve duygularla boğuşan eğilimleri, ki bu eğilimler devrime yönelik tomurcuk halindeki, bilinçsiz, tereddütlü ve yarı-burjuva eğilimlerdir, sloganlarıyla teşvik etmelidir.

Aynı zamanda, komünist propaganda, proletaryanın bugünkü kısıtlı talepleri ve muğlak umutlarıyla kendisini sınırlandırmamalıdır. Bu taleplerin ve umutların devrimci ruhu, proletarya komünizmin anlaşılmasına yalnızca bu bağların kurulmasıyla yaklaşabileceğinden, bizim etkimiz için sadece bir başlangıç oluşturur.

23. Proleter kitleler arasında komünist ajitasyon öyle bir tarzda yürütülmelidir ki; komünist örgütümüz, savaşan proletarya tarafından bizzat kendi hareketinin cesur, uzak görüşlü, sadık ve enerjik önderi olarak kavranabilsin.

Bunu başarabilmek için komünistler, tüm kendiliğinden mücadelelerde ve işçi hareketlerinde yer almalı ve kapitalistlerle iş saatleri, ücretler, çalışma koşulları vs. üzerine tüm çatışmalarında işçilerin hedeflerine önderlik etmelidirler. Komünistler, işçilerin yaşamlarının somut sorunları ile aktif olarak meşgul olmalı, onlara bu sorunların çözülmesinde yardım etmeli, onların dikkatlerini en önemli suistimallere yöneltmeli, onların taleplerini kesin ve pratik bir biçimde ifade etmelerinde yardımcı olmalı, işçiler arasındaki dayanışma duygusunun gelişmesine çaba harcamalı, onlarda proletaryanın dünya ordusunun bir kesimi olan tek bir işçi sınıfı olarak ülkenin tüm işçilerinin ortak çıkarlarının ve ortak amaçlarının bilincini uyandırmalıdırlar.

Ancak bu günlük ayrıntılı çalışmayla, proletaryanın tüm mücadelelerine sürekli adanmış katılım ile, komünist partisi, komünist bir parti haline gelebilir. Sadece bu yolla kendisini, üye toplamaktan başka hiçbir faaliyeti olmayan, reformlar hakkında konuşan ve parlamenter olanakları kullanan köhnemiş sosyalist partilerden ayırabilir. Sömürülenlerin sömürenlere karşı kavgası ve günlük mücadeleler okuluna parti üyelerinin tüm kitlesinin adanmış katılımı, yalnızca iktidarın ele geçirilmesi için değil, hem de daha fazlasıyla proletarya diktatörlüğünü gerçekleştirebilmek için vazgeçilemez öngerekliliktir. Komünist partisinin işçi sınıfının öncüsü olmasını mümkün kılacak olan, sadece, pratik içinde proletaryaya nasıl önderlik edeceğini öğrenerek ve burjuvazinin saf dışı edilmesi için temkinli hazırlık yapabilme yeteneğini kazanarak, sermayenin saldırılarına karşı küçük çaplı bitmeyen savaşlar içinde çalışan kitlelere önderlik etmektir. (...)"

Devrimci bahar süreci...

Planlı, çok yönlü ve bütünlüklü bir hazırlık!

Bu yıl bahar dönemine yoğun bir gündemle giriyoruz. Bahar döneminin olağan gündemlerine kapitalizmin derinleşen küresel krizi ile yerel seçim gündemleri eklenmişir. Yanı sıra, siyonist İsrail'in Gazze'de gerçekleştirdiği vahşi yıkım ve kitlesel katliamların işçi sınıfı ve emekçiler safında yarattığı duyarlılık da, kapitalizmin barbarlığını Gazze'den yansıyan tablo üzerinden teşhir etmeyi kolaylaştıran bir etkendir.

Bahar döneminin bu yoğunluğu sorumluluklarımızın daha da artması anlamına gelmektedir. Ancak, iyi bir planlama ile sürece yapacağımız sistemli müdahaleler, yoğunluğu avantaja dönüştürmenin olanaklarını da yaratacaktır.

Krizdeki kapitalizme karşı mücadele dönemin önceliği olmalıdır!

Emperyalist-kapitalist sistem, son aylarda halklar nezdinde ciddi bir itibar kaybına uğradı. Dünya ölçüsünde patlak veren krizin işçi sınıfı ve emekçileri vuran sonuçları ile Gazze saldırısında sergilenen sınırsız vahşet, bunda önemli bir rol oynadı. Kriz, serveti bir tarafta sefaleti bir tarafta biriktiren kapitalizmin kaçınılmaz sonucu iken, düzenin efendileri faturayı işçi sınıfına yıkmak için pervasızca saldırıyorlar. Dünyanın dört bir yanında saldırıya geçen kapitalistler, kısa sürede yüzbinlerce işçiyi işsizlik uçurumuna itmekte tereddüt etmediler. Ülkemizde ise, sermayenin saldırganlığının yerel seçimler sonrasında daha da boyutlanması kaçınılmaz görünüyor.

Krizin yıkıcı sonuçlarına maruz kalan Türkiye işçi sınıfı, saldırıların ilk hamlesine grev, direniş, fabrika işgali gibi etkili eylemlerle karşılık verdi. Krizin faturasını ödememek için kavgaya hazır olduğunu gösteren işçi sınıfı, siyonistlerin Gazze'de sergilediği barbarlığa karşı da sesini yükseltti.

Saldırının boyutu göz önüne alındığında, sınıf bölüklerinin direnişi sınırlı kalsa da, ilk andan itibaren etkili eylem biçimlerine başvurulmuş olması önemlidir.

Bahar dönemine bu atmosferde girmiş olmamız önemli olanaklar sunarken, sorumluluklarımıza daha sıkı sarılmayı da gerektirmektedir. İnsanlığın büyük bir bölümü ihtiyaç ve yoksunluk içinde kıvranırken kapitalimin kendi mantığı içinde "aşırı üretim"den kaynaklanan kriz, bu sistemin akıl dışılığını, insani olana aykırılığını çarpıcı bir şekilde ortaya koyuyor. Sorumlusu kapitalistler ve onların düzeni olduğu halde faturanın işçi sınıfı ve emekçilere ödettirilmesi için girişilen saldırılar, emekçilerin ürettiği değerleri yağmalamayı "ahlaki" gören kapitalizmin iğrençliğini

gözler önüne seriyor. Özgürlüğü ve onuru için direnenleri Gazze'deki türden vahşi icraatlarla tehdit eden kapitalist-emperyalist sistemin artık konuşabildiği tek dilin zorbalık olduğu apaçık ortadadır.

Bu veriler, kapitalizmi teşhir etmek için güncel ve çarpıcı örneklerdir. Bu barbarlığa karşı sosyalizmin güncelliği ve tek alternatif olduğunun altı önemle çizilmelidir.

Bahar dönemindeki her gündemin kendine özgü yönü olmakla birlikte, tüm gündemlerin kapitalizmle dolaysız bağı vardır. Dolayısıyla süreci, kapitalizmi hedef alan, devrim ve sosyalizm propagandasını öne çıkartan bir perspektifle örmeliyiz. Dönem faaliyetini, kapitalizmin küresel krizini, 8 Mart'ı, Newroz'u, yerel seçimleri, 1 Mayıs'ı, 15-16 Haziran'ı kapsayacak genişlikte bir planlamaya konu etmeliyiz.

Yerel seçim çalışmalarını 8 Mart dünya emekçi kadınlar günü ve Newroz'la paralel yürütmek durumunda kalacağız. Bu gündemlerin özgün yönleri olmakla birlikte, pratik faaliyet, gündemlerin yaratıcı bir şekilde birleştirilmesine uygun planlanmalıdır. Bu sayede 8 Mart ve Newroz çalışmaları yürütürken, böylece seçim çalışmasını da yapmış olacağız. Seçim çalışması yürütürken de 8 Mart ve Newroz'un çalışmalarını... Yerel seçim gündemi de toplam faaliyeti güçlendiren bir işlev görmelidir.

Gündemlerin özgünlükleri gözardı edilmemek koşuluyla tüm çalışmaların ortak ekseni, bir yandan kapitalist-emperyalist düzenin somut olgular üzerinden teşhiri, öte yandan bu kokuşmuş düzenin alternatifi olarak devrim ve sosyalizm propagandasının yükseltilmesi olacaktır. Faaliyet gündemlerinin ortaklaştırılması sorunu ise, somut planlama ile kolaylıkla çözülebilir.

Dönemsel taktik politikayı kavratan içe dönük eğitim!

Devrimci siyasal faaliyetimizi yoğun gündemli bir kampanya olarak yürüttüğümüzde, içe dönük eğitim her zamankinden daha özel bir önem kazanmaktadır. İçe dönük eğitim, öncelikle dönemsel taktik politikanın parti programı ile bağı içinde kavranmasını sağlamayı, bu bilinç açıklığı ile işçi sınıfı ve emekçilere gitmeyi hedeflemelidir.

Çalışma sırasında kitlelerle yüz yüze gelen parti kadroları ve militanları, kısa sayılabilecek bir zaman kesitinde yüzlerce, hatta binlerce işçi ve emekçiyle doğrudan iletişime geçme olanağı yakalamaktadır. Propaganda araçlarımızın verili koşullardaki sınırlı etkisi göz önüne alındığında, emekçilerle sağlanan bu fiziki temasın önemi yeterince açıktır. Bu avantajı somut politik kazanımlara dönüştürebilmek ise, içe dönük eğitimin başarısıyla da doğrudan bağlantılı olacaktır. Önceki deneyimlerimizin de gösterdiği gibi, faaliyeti yürüten partili güçlerin gündemler konusundaki bilinç açıklığı, çalışmanın başarısında kritik önemdedir.

Bir süredir her kampanya döneminin gündemleriyle ilgili iç eğitim çalışması gerçekleştiriyoruz. Ancak bu çalışmaların her zaman hedeflenen sonuca ulaştığını söylemek kolay değil. O halde, iç eğitim çalışmalarını yapmakla yetinmemek, hedeflenen sonucu yaratıp yaratmadığını denetlemek de gerekiyor. Zira, iç eğitim çalışması, kadro ve militanlarda özel gündemlere dair bilinç açıklığı sağlayabildiği ölçüde amacına ulaşmış olacaktır.

İç eğitimle bağlantılı olarak misyon bilinci üzerinde de durmak gerekiyor. Zira verili koşullarda harcanan emek ile somut politik kazanımlar arasında belli bir dengesizlik olduğunu biliyoruz. Bu koşullarda hem ortaya konulan çaba ile somut kazanımlar arasındaki açının nesnelliğinin bilincinde olmak, hem de nesnelliğin dayattığı sınırları yıkmak iddiasını güçlendirmek, ancak sağlam bir misyon bilinci ile mümkündür. Bilinçteki bu berraklık, politik etkiyi somut kazanıma dönüştürme çabasını hiçbir şekilde zayıflatmadan, verili koşullarda kazanımların sınırlı kalabileceğinin farkında olmayı ve zor dönem devrimciliğinin taşıdığı özel önemin daha iyi kavranmasına sağlayacaktır. Başka bir ifadeyle, güçlü bir ön hazırlık, çalışmanın

toplamında verimi artıracaktır.

İşçilerle, emekçilerle, gençlerle, kadınlarla karşı karşıya gelen her partili, işçi sınıfının ihtilalci komünist partisi saflarında mücadele ettiğini akıldan çıkarmamalıdır. Bir duruş sergileme sorumluluğuyla karşı karşıya olan sınıf devrimcisinin kimliği, faaliyetin her alanında çok yönlü bir şekilde kendini hissettirmelidir.

Çalışmada bütünlük gözden kaçırılmamalıdır

Gündemlerin yoğunluğu, bahar dönemi faaliyetinin soluk soluğa bir tempoda ilerlemesini kaçınılmaz kılıyor. Zira süreli yayınlarımızın yanısıra olağan dönemlerle kıyaslanamaz bir düzeye çıkacak olan materyal dağıtımının getireceği ek yükler olacaktır. Buna toplantılar, seminerler, etkinlikler, eylemler vb. eklendiğinde yoğunluk daha da artacaktır. Gündemlerin birbirini izlemesi, en azından 1 Mayıs'a kadar tempolu bir faaliyeti gerektiriyor.

Bu noktada dönemin getireceği ek yüklerin dağılma ya da yön kaymasına yol açmaması için azami dikkat gösterilmelidir. Pratik faaliyetler, etkinlikler, eylemler zamanımızın önemli bir kısmını kaplayacak. Fakat bu durum, kitle ilişkilerinde yoğunlaşmaya, aynı anlama gelmek üzere toplam faaliyetin örgütlenme ayağının zayıf kalmasına yol açmamalıdır. Olası dikkat kaymalarını önlemek için yürütülen faaliyet sistemli olarak denetlenmelidir. Ara değerlendirmelerle çalışmanın bütünlüğü noktasında çıkabilecek olası kaymalar zamanında saptanmalı, düzeltici müdahalelerle faaliyetin ajitasyon-propaganda-örgütlenme-eylem bütünlüğü korunmalıdır.

Çalışmayı bu bütünsellik içinde planlayıp hayata geçirmek, bahar dönemini kazanmanın temel koşullarından biridir.

Bahar dönemi sınıf çalışmasını güçlendirmenin olanağına çevrilmelidir!

İçine girmiş bulunduğumuz bahar döneminin yüklü gündemi çalışma tempomuzun hızlanmasını gerektiriyor. Emekçilere genel planda seslenmeyi gerekli kılan seçim gündemi ise, çalışmayı olağan dönemlerin ötesine taşırmak, materyallerimizi daha geniş bir alanda kullanmak anlamına geliyor. Bu ise planlı ve hedefli bir çalışma yürütmeyi zorunlu kılıyor.

Faaliyet alanının genişlemesine temponun yoğunluğunun eklenmesi, dikkatlerin farklı yönlere kaymasına uygun bir zemin oluşturmaktadır. Nitekim geçmiş deneyimlerimiz, kimi zaman dikkatimizin seçilmiş alanlardan başka yönlere kayabildiğini göstermektedir. Bu tür dikkat kaymaları faaliyetin bütünlüğünü bozmakta, çoğu zaman faaliyetin örgütlenme ayağı da bu dikkat kaymalarının kurbanı olabilmektedir.

Pek çok metinde vurgulandığı üzere, partinin yoğunlaşmış faaliyet dönemlerinden beklentileri farklıdır. Faaliyetin yoğunlaştığı dönemler, olağan dönemlerde, örgütlenme alanında yaşanan zorlanmanın asgari düzeyde de olsa aşılabilmesini gerekiyor. Ancak bunu başarabildiğimizde faaliyetimizin bütünlüğünden söz edebiliriz. Aynı durum seçilmiş alanlarda derinleşme sorunu açısından da geçerlidir.

Elbette bahar dönemi boyunca etkin ve sistemli bir genel propaganda-ajitasyon faaliyeti yürüteceğiz. Fakat bu, yerel örgütlerimizin, genel propaganda-ajitasyon faaliyetine paralel olarak, çalışmayı hedef fabrikalarda/birimlerde yoğunlaştırmasında bir zayıflamaya yol açmamalıdır. Zira, dönemsel taktik politikalarımız, esas olarak sözkonusu gündemle ilgili parti çizgisinin işçi sınıfının en azından öncü kesime taşınmasını hedefler.

"Kampanya döneminde sınıf çalışmamız zayıfladı" türünden değerlendirmeler artık geride kalabilmeli, yerini, "kampanya dönemi sınıf çalışmamızın güçlendirilmesine önemli bir vesile oldu, seçilmiş hedefler üzerinden olanaklarımızı artırdı, parti ile sınıf

arasındaki açının kapatılmasına yeni katkılar sağladı" değerlendirmelerine bırakabilmelidir.

Elbette bahar dönemi boyunca etkin ve sistemli bir genel propaganda-ajitasyon faaliyeti yürüteceğiz. Fakat bu, yerel örgütlerimizin, genel propaganda-ajitasyon faaliyetine paralel olarak, çalışmayı hedef fabrikalarda/birimlerde yoğunlaştırmasında bir zayıflamaya yol açmamalıdır. Zira, dönemsel taktik politikalarımız, esas olarak sözkonusu gündemle ilgili parti çizgisinin işçi sınıfının en azından öncü kesime taşınmasını hedefler. Partinin taktik politikalarını ve programını sınıfın öncüleri ile asgari düzeyde de olsa buluşturmadan, sınıf içinde kadrolaşmada belli sınırların ötesine geçilmesi, verili koşullarda mümkün değil.

Krizin faturasını ödemeyi reddeden sınıf bölüklerinin grev, direniş, fabrika işgali gibi eylemleri, dikkatlerimizi fabrikalara, sanayi sitelerine yoğunlaştırmayı zaten zorunlu kılmaktadır. Önümüzdeki süreçte sınıfın eylemli tepkilerine göstereceğimiz ilgi olağan dönemlerin ötesine geçmeli, direnişlere vereceğimiz destek dayanışma ile sınırlı kalmamalıdır. Sınıf dayanışmasının yanısıra yön verici, yol gösterici müdahaleleri özel bir kaygı haline getirmeliyiz. Ancak o zaman bahar dönemine denk düşen bu eylemli süreci devrimci sınıf hareketinin geliştirilmesinin olanağına çevirme noktasında üzerimize düşen yerine getirmiş oluruz. Partinin öncelikli hedeflerinden biri olan işçi sınıfıyla organik bütünleşmede mesafe almanın, ancak bu tür süreçlerde mümkün olabileceği unutulmamalıdır.

Bu elverişli koşullarda olanakları güce dönüştürebilmek için çubuğu taban örgütlülüklerine bükmek, meşru-militan mücadeleyi örmek, ileri direniş örnekleri yaratmak, var olanları meşru-militan mücadele çizgisine çekme hedefiyle sürece yüklenmek zorunludur. Böyle bir yüklenme, sendikalara egemen olan işbirlikçi yozlaşmış kastın saltanatını etkisizleştirmenin yolunu da açacaktır.

Unutulmalıdır ki, vahşi kapitalizme karşı yükselen grev, direniş, işgal, yürüyüş gibi eylemlere katılan genç işçi kuşağının öncüleri bu mücadeleleler içinde öne çıkacak, mücadelenin ateşi içinde eğitileceklerdir. Sürece planlı, ısrarlı müdahalemiz bu öncü kuşağın en azından bir kesiminin parti çizgisi ile tanışmasını sağlayacak, ileride parti saflarına kazanılmasının önünü açacaktır.

Çevre-çeper ilişkilerini ileri çekmeliyiz!

Kampanyalar döneminde yoğunlaşan faaliyetimiz, kimi zaman kitle ilişkilerine yeterince zaman ayırmamak gibi, anlaşılması zor sorunlara yol açabiliyor. Oysa kampanyalar döneminde çalışmanın bütünsel planlanması, çevre-çeper ilişkilerine daha yakın ilgi göstermenin etkili yollarından biridir. Kitle ilişkilerimizi pratik faaliyet sürecine katarak onlarla bağımızı güçlendirebilir, sürecin özneleri haline getirerek parti ile aralarındaki açıyı daraltabiliriz. Dönemin yoğunluğu geride kalsa bile, ilişkilerimize gösterdiğimiz ilgiyi süreklileştirerek partiyle yakınlaşma süreçlerini hızlandırabiliriz.

Bu noktada sergileyeceğimiz başarılı bir pratik hem bizim faaliyet içinde boğulmamızı önleyecek, hem de çevre-çeper ilişkilerimizi parti faaliyetine katarak, daha hızlı geliştirmemize zemin hazırlayacaktır. Böylece faaliyetin öznesi konumuna getireceğimiz kitle ilişkilerimizin partiyle aralarındaki açıyı daraltabileceğiz. Bu sayede kitlelerle kurduğumuz ilişki de pekişecek, onlara gösterdiğimiz ilgi sistemli hale gelecektir. Gündemlerin yoğunluğu ve çalışma temposunun hızı, kampanya dönemlerini çevre/çeper ilişkilerini sürece katmanın en uygun zeminidir, bunu en iyi bir biçimde değerlendirmeliyiz.

Bahar dönemini bu bütünsellik içinde planlayıp sistemli bir pratik faaliyetle birleştirdiğimizde, hem partiyi sınıf çalışmasında eşik atlama hedefine yakınlaştıracak hem sınıf içinden kadrolaşma yönünde önemi mesafe katetmeyi başarabileceğiz.

12 Şubat 2009

Metal'de TİS sürecine müdahale deneyimi

Metal işkolu, gerek kapitalist ekonomide tuttuğu yer ve gerekse metal işçilerinin örgütlenme ve mücadele düzeyi açısından stratejik bir işkolu olma özelliğine sahiptir. Bu konumuyla, işçi sınıfının diğer bölüklerini sürükleme ve önderlik etme yeteneğine sahiptir. Bundan dolayı komünistler her dönem bu işkolunda örgütlenmeye önem vermişler ve çalışmalarının merkezine koymuşlardır. Güç ve olanaklarının sınırlı, fiziki bağlardan yoksun oldukları dönemlerde bile sektöre yönelik politik ilgilerini sürdürmüşlerdir. Bunun sonucunda, bu alandaki çalışmamızda önemli bir birikim ve deneyim elde edilmiştir.

İşte bu birikimler üzerinden ve elbette partinin toplam birikimine ve yol göstericiliğine yaslanarak, geçtiğimiz dönem bu işkoluna, TİS gündemi etrafında şekillenen yoğun bir politik müdahale gerçekleştirmişlerdir. TİS süreci sonrasında da metal işçilerinin krizin faturasına karşı devam eden yaygın ve militan eylemlilik sürecine müdahalemiz sürmüştür.

Bu çalışmanın ilk deneyimlerini irdeleyip ortayı çıkardığı sonuçları değerlendirmek, hem bu alana yönelik çalışmamız hem de genel olarak sınıf çalışmamız açısından yararlı olacaktır. Deneyimleri irdelemek, çalışmada önümüzü açabilmek için her zaman yerine getirilmesi gereken bir sorumluluk olmakla birlikte, bizim için bunun da ötesinde bir ihtiyaç olduğunu da vurgulamalıyız. Zira, 2. Parti kongresi, sınıf çalışmasını ileri bir düzeyde örgütlemeyi, sınıf içerisinde güç ve mevziler kazanmayı ve giderek partiyi işçi sınıfı zemininde maddi bir kuvvet haline getirmeyi hedef olarak koymuştur. Bu hedefe ulaşabilmek ise, çalışmamızın deneyimlerini ve sorunlarını döne döne ele almayı, zorlanma alanlarımızı ve yetersizliklerimizi her adımda açığa çıkarmayı gerektirir. Sınıf çalışmamızın geliştirilmesinde deneyimlerimizin olumlu ve olumsuz yönleriyle değerlendirilerek, bunun partiye maledilmesinin önemi tartışmasızdır. Sınıf çalışmamızın niteliğinin yükselmesi, önderlik kapasitesimizin gelişmesi ve müdahalede çok yönlü bir yetkinleşmeyi sağlamanın yolu, bunun sürekli ve sistematik bir biçimde yapılmasını gerektirmektedir.

Müdahale çizgimiz ve hedeflerimiz

Merkezi TİS müdahalemizin ana halkasını, merkezi politik açılımımız ve bu açılımın sistematik biçimde işlenmesi oluşturmuştur. Bu çerçevede alana ilişkin taktik politik hattımızı belirlerken, alandaki güç ve olanaklarımızın düzeyinden çok, sınıf hareketinin ihtiyaçları ve işçi sınıfını temsil etme meşruiyeti esas alınmıştır.

Müdahalemizin politik hedefi, TİS sürecinde, metal işçilerinin mücadele potansiyelini, birikmiş öfkesini ve mücadele isteğini açığa çıkarmak, bilinç ve örgütlülük düzeyini yükselterek Türk Metal çetesinin tahakkümünü kırmak, buradan giderek metal işçilerini mücadele alanına çıkarmak olarak belirlenmiştir. Bu süreçte BMİS yönetimine karşı yapıcı ve ileriye çıkmasını zorlayan bir tutum alınmış, sürecin gelişimini olumlu yönde etkileyecek yaklaşım ve pratiklerine destek verilmiş, tersi tutum ve pratikler ise hedef alınmıştır. Süreç boyunca, metal işçilerinin tabandan örgütlenmesini ve mücadelesinin geliştirilmesini hedefleyen bir yaklaşım tarzı sergilenmiştir. "Ortak talepler, ortak mücadele, ortak örgütlenme" ekseninde, hangi sendikada örgütlü olduklarına bakmaksızın ve örgütlü-örgütsüz ayrımı

yapmaksızın, metal işçilerinin birliğine hizmet edecek bir müdahale çizgisi izlenmiştir.

Sürece ilişkin olarak belirlenen taktik politikamız ışığında, sistematik bir teşhir, ajitasyon ve propaganda faaliyeti yürütülmüştür. Bizzat TİS'e müdahale çerçevesinde çıkardığımız bülten başta olmak üzere merkezi araçlarımız etkin bir biçimde kullanılmış, yanısıra havzalar özgülünde çıkarılan yerel araçlarla faaliyet dönem boyunca kesintisiz bir biçimde sürdürülmüştür. Metal işçileri taraf olmaya, ortak mücadele platformlarında bir araya gelmeye çağrılmıştır. Metal işçisinin örgütlü bir taraf olarak hareket edemediği koşullarda bir TİS sürecinin daha kaçınılmaz olarak ihanet ve satışla noktalanacağı vurgulanmış, işçilere taban örgütlerinde örgütlenme çağrısı yapılmıştır. Çalışmanın en önemli başarılarından birisi, dönem boyunca kesintisiz ve yaygın bir biçimde sürdürülebilmesi olmuştur.

Sürece eylem ve örgütlenme yönünde müdahale

Sürece müdahalemiz sadece uyarma-aydınlatma ve çağrı faaliyetiyle de sınırlı kalmadı. Aynı zamanda, çalışma yürüttüğümüz havzalardan ve fabrikalardan başlayarak, süreç eylem ve örgütlenme yönünde derinleştirilmeye çalışıldı. Metal işçilerini sürecin bir tarafı haline getirmek üzere bilincini geliştirme ve öfkesini açığa çıkarma, bu temel üzerinde eylem ve örgütlenme hattından ilerleme bakışıyla bir dizi müdahalede bulunuldu.

Bu müdahalelerimizden biri, bulunduğumuz hemen tüm yerellerde işçilerin ve sendika temsilcilerinin katıldığı işçi toplantıları yapmak oldu. TİS'i genel bir tartışmaya konu etmek, işçileri bu tartışmalara katmak ve giderek ortak mücadele platformlarını gündeme sokmak hedefiyle yürütülen bu çalışma, sürece fiili müdahalemizin ilk ayağı oldu. Yanı sıra, organik bağlarımızın olduğu fabrikalarda işçilerin duyarlılığını örgütlemeye, bu duyarlılığı sendikal kademelere yönelik bir basınca çevirmeye çalıştık. Diğer bir etkinliğimiz ise, bulunduğumuz alanın dışında gelişen eylemli süreçlere aktif bir şekilde katılmak, örgütlü-örgütsüz metal işçilerini bu eylemlilik sürecine katmak ve bu eylemleri birleşik mücadelenin kanalı olarak değerlendirmeye çalışmak biçiminde oldu. Ne kadar başarılı olduğumuzdan bağımsız olarak, çalışmayı böyle bir politik bakışla örgütleme çabası en önemli kazanımımızdır.

Çalışmamızın sonuçları üzerinden, alanda sendikal odakların dışında sürece müdahale eden yegane politik güç olduğumuzu rahatlıkla söyleyebiliriz. Gerek BMİS gerekse de Türk Metal çetesi cephesinde, söylediklerimiz belirgin bir ağırlık taşıyabildi. BMİS yönetimi bunu hem doğrudan hem de mücadele sürecindeki tutumlarıyla gösterdi. Türk Metal çetesi ise çalışmamızdan duyduğu rahatsızlığı bizzat Özbek'in ağzından kürsülerden dile getirdi. Materyallerimizin düzenli olarak taşındığı Türk Metal'in örgütlü bulunduğu fabrikalarda fiili saldırılarla karşılaştık. Birçok yerde bu saldırılar metal işçilerinin çalışmamızı sahiplenmesiyle boşa çıkarıldı. Aynı zamanda bu gerici müdahale işçileri taraflaşmaya zorladı.

Bunlar çalışmamızın gücünün ifadesidir. İhtiyacı doğru tanımladığımızı ve doğru noktadan yüklendiğimizi göstermiştir.

Ayrıca belirtmek gerekir ki, Türk Metal'in örgütlü olduğu fabrikalarda sürece fiili müdahale, BMİS'in birkaç sınırlı bildiri dağıtımı dışında, esas olarak tarafımızdan yürütülmüştür. Çalışmamızın altı çizilmesi gereken en önemli başarılarından biri de budur.

Sınırlarını aşan etkili bir çalışma!

Süreç boyunca, güç ve olanaklarımızın sınırlarını fazlasıyla zorlayan bir faaliyet yürütülmüştür. Sendikal bir süreç üzerinden fakat onun sınırlarını aşan bu çalışma, metal TİS'lerinin işçi sınıfı ve ilerici kamuoyunun gündemine oturmasında önemli bir rol oynamıştır. Sergilenen tokluk ve ciddiyet, sınıfın devrimci temsiliyetine dayalı devrimci inisiyatif, ilerici ve sol kamuoyunda TİS sürecine ilgiyi arttırmıştır.

Bu noktada vurgulamak gerekir ki, bu

etkinin yaratılmasında yayınların etkin bir biçimde kullanılması özel bir rol oynamıştır. Özellikle sürece müdahale amacıyla hazırladığımız bültenimiz oldukça işlevsel olmuştur. Sürecin çeşitli aşamalarında yaptığımız çağrıların ve gösterdiğimiz hedeflerin taşıyıcısı olan bülten, merkezi olmasının yanı sıra işçi yazılarının belli bir ağırlık taşıması ölçüsünde çalışmamızı güç ve etkisini arttırmıştır. Ülkenin değişik bölgelerinin en büyük metal fabrikalarından yazıların yeralması, söylediğimiz sözü güçlendirmiş, ağırlığını arttırmıştır.

Temel zayıflık alanımız!

Çalışmamızın en önemli zayıflığı ise, fabrikalar zemini üzerinden yeterince güçlü biçimde örgütlenememiş olmasıdır. Bunun en önemli nedeni, TİS kapsamındaki fabrikalarla "içerden" bağların zayıflığıdır. Eğer belli başlı fabrikalarda içeriden çalışmanın imkanlarına sahip olabilseydik, sürece müdahalemiz çok daha ileri bir düzeyde gerçekleşebilirdi. Örneğin, TİS taslağının oluşturulmasına aktif katılım, alternatif TİS taslaklarının hazırlanması, çeşitli fabrika eylemleriyle sürece müdahale, ihanet gerçekleştiğinde sendikaların kapısına dayanma biçiminde bir müdahale çok daha ileri sonuçlar yaratırdı. Yine de, mevcut güç ve imkanlarımız ölçüsünde bir dizi fabrikada bu yönde adımlar atılmıştır. Ancak bu müdahaleler, sürecin seyrini belirleyecek ve sendikal mekanizmalar üzerinden itici bir rol oynayabilecek düzeyden uzak kalmıştır.

Öte yandan, mevcut ilişkilerimizin sürece aktif katılımı konusunda da bir dizi zorluk yaşadığımızı belirtmeliyiz. Deneyim eksikliği, çalışılan fabrikalarda bir taban örgütlenmesi oluşturacak düzeyden yoksunluk ve öncü kimliğin zayıflığı ölçüsünde, ilişkilerimizin büyük bölümü oynamaları gereken rolü oynamakta yetersiz kalmıştır.

Bununla birlikte, politik müdahalemizin ortaya çıkardığı ve platformumuza yakınlaştırdığı önemli sayıda işçi ilişkisi yakalanmıştır. Ancak bu işçilerin örgütlenmesinde ve giderek içeriden müdahalenin dayanaklarına dönüştürülmesinde zayıf kalınmıştır. Elbette bunda bu ilişkilerin öncü kimliklerindeki zayıflıklar önemli bir rol oynamıştır. Yakalanan bu imkanlar hala da varlığını korumaktadır ve kesintisiz bir şekilde süren çalışmamız tarafından kazanılması sorumluluğu önümüzde durmaktadır. Sınıf hareketinin gelişimine de bağlı olarak bu imkanların somut bağlara, sınıfla organik bağlantı kanallarına dönüşmesi ve partinin sınıf üzerindeki önderliğinin dayanakları haline gelmesi elbette bir zaman, fakat daha önemlisi emek harcama sorunudur.

Öncü işçileri birleştiren bir politik platform!

Son olarak şu noktanın altını çizmek istiyoruz. Ülke çapında sektörel bir çalışma olarak yürüyen metal çalışmamamız, alanın bütününü kesen bir gündem üzerine oturduğu ölçüde, önemli politik ve maddi kazanımların yolunu açmıştır. TİS süreci geride kalsa da, çalışmanın sektörel olarak yürütülmesi ve politik bir çerçevede süreklilik kazanması önem taşımaktadır. Krizin faturasına karşı ülkenin değişik bölgelerinde işçi sınıfının birleşik bir mücadele ihtiyacı ve arayışı içerisinde olduğu bugünkü koşullarda, sektörel politik platformların varlığı, özellikle sürecin ileriye çıkardığı ve çıkaracağı ileri-öncü işçilerin birleştirilmesi açısından işlevsel olacaktır. Tek tek fabrikalarda dişe diş verilecek mücadele sektörel düzeyde böyle bir politik platformla tamamlandığında, işçi sınıfının politik bir yön kazanabilmesi için elverişli bir kanal açılmış olacaktır.

Komünist Metal İşçileri

Sınıf çalışmamızda tersaneler

2008 yılında Tuzla tersaneleri, kölece çalışma koşullarına karşı mücadele ve direnişin merkezi oldu. Ülke sınırlarını da aşan genel duyarlılık, iş cinayetleri ve kölece çalışma koşullarının gündeme gelmesini sağladı. Bunda, komünist tersane işçilerinin hem iç örgütlülüğü yaratma hem de dış kamuoyunu harekete geçirme mücadelesi önemli bir rol oynadı.

Başını komünist işçilerin çektiği Birlik'in dört yıla yaklaşan faaliyet ve örgütlenme çalışması, tersane işçileriyle hak arama mücadelesi içerisinde kurduğu bağ, hak gasplarına karşı gerçekleştirdiği eylemler, birçok işçinin hak kazanmanın eylemle olanaklı olduğu gerçeğini görmesini kolaylaştırdı. Yanısıra Birlik, bu dört yıllık zaman dilimine iki kurultay sığdırarak, tersane işçilerine izlemesi gereken rotayı gösterdi. 2. Tersane İşçileri Kurultayı'nda yapılan "grev" tespiti ve hedefi sonraki mücadelenin seyrini belirledi.

Nitekim havzada, geleneksel sendikal anlayış ile bunun çevresinde kümelenmiş kimi siyasetler de (her ne kadar tam olarak algılamasalar da) sonuçta pratikte, komünistlerin saptadığı çizgi doğrultusunda yürümek zorunda kalmışlardır.

Tabanın iradesini açığa çıkarmak, tabanın gücüne yaslanmak!..

Tabanın iradesine ve gücüne, enerjisine ve inisiyatifine dayanmayan bir eylemin başarısızlıkla sonuçlanması kaçınılmazdır. Havzada yaşanan eylemli süreç, peşpeşe iş cinayetlerinin yaşandığı bir süreçti. Bu süreçte ve öncesinde biriken öfkenin genel bir eyleme dönüşmesi, bu kadar çaba ve enerjinin harcandığı yerde doğaldır. Ancak bu tür bir genel eylemle bir genel grevi birbirine karıştırmamak gerekir. Bu tür eylemlilikler en fazla genel bir grevin örgütlenmesini hazırlayacak bir ön süreç olarak değerlendirilebilir. Mevcut örgütlülüğün belirgin bir zayıflık taşıdığı, tersaneler arası işçi değişiminin çok hızlı yaşandığı bir yerde, havza genelini kapsayan bir örgütlülük ve eylem çizgisinin izlenmesi gerekir ki, komünist tersane işçilerinin örgütlediği kurultayların en büyük başarısı bunun saptanması olmuştur.

Genel bir çağrıyla gerçekleşecek bir eylemin başarısına yaslanmak isteyen küçük-burjuva dükkancı ve reklâmcı zihniyetin algılayamadığı nokta, bir genel grevin biricik güvencesi olabilecek taban örgütlülüklerinin bu sürece her açıdan hazırlanması gerektiğidir. Süreç bu bakışla ele alınmadığı içindir ki, gerçekte imkâna dönüşebilecek olan 27 Şubat ve sonrası heba edilmiştir. "Öncülük" oyunu oynanmış, tabanın iradesini açığa çıkarmak, tabanın gücüne yaslanmak yerine, dış destek üzerinden hesap yapılmıştır.

27 Şubat ve 16 Haziran sonrası süreç üzerinden sorulabilecek tek bir soru vardır: Tersane işçisi ne kazanmıştır? Bir bilinç sıçraması yaşamış mıdır? Tersanelerdeki çalışma koşullarında ne gibi değişiklikler olmuştur? Bu sorulara verilecek yanıt olumsuzdur. Elbette, mevcut kamuoyu desteğinin gücü ve işçilerin 27 Şubatı önceleyen süreçte gerçekleştirdiği eylemlerin de etkisiyle bir takım düzenlemeler gündeme gelmiştir. Ancak Tuzla cehennemindeki çalışma ve yaşam koşulları düşünüldüğünde, mevcut düzenlemeler devede kulak kalmaktadır. "Kazandık, kazanıyoruz" sloganıyla hareket eden "sosyalist" çizgi ne kazandığını ve kazandırdığını düşünmeli, bir nebze olsun sorumluluk göstererek kendini sorgulamalıdır.

Böyle bir sorgulamayı yapmadıkları gibi, "birlik aracı aşılmıştır" diyerek, havzadaki eylemli süreçlerde komünistlerin oynadığı

rolü görmezden geliyorlar. Gereksiz gördükleri "birlik" aracının dört yıllık mücadele birikimini ve 27 Şubat eyleminin başarıya ulaşmasındaki rolünü yok saymalarının gerisinde dar grupçu çıkarlar yatıyor.

Kendi dışındaki siyasi çizgilere kapısını kapatan, dükkancı bir zihniyetle hareket eden bir sendikanın havzada başarı sağlaması elbette mümkün değildir. Aynı zihniyet, havzada artık bir dönemin "klasik protestoculuk" döneminin kapandığını söyleyerek, mevcut gerçekliğe uymayan söylemler kullanıyor. Bu söylemi kullananların peş peşe gerçekleşen iş cinayetleri ve hak gasplarına karşı yaptıkları tek şey ise, yalnızca ve yalnızca "protestoculuk"tur! Gündelik gelişmelere "damga vurma", günü kurtarma çabasının ötesine geçemiyorlar. Bu da çok doğaldır, zira sınıf çalışmasına yabancıdırlar. Bundan dolayıdır ki, sınıfın anlık reflekslerinden ve öfkesinden yarar umuyorlar. Adlarının "tabela sendikası"na çıkmasının gerisinde de bu var. Gerçek bir sınıf sendikası, sınıfın bilincini ileriye taşıma kaygısıyla hareket eder, genel örgütlülüğü güçlendirme çabasına yoğunlaşır.

Bu eleştirileri sadece 27 Şubat eylemi üzerinden dile getirmiyoruz. Sergilenen, dükkancı ve fırsatçı anlayışın genel davranış biçimidir.

İki eylem süreci gerçekleşmiş (27 Şubat ve 16 Haziran), ancak bu süreçlerin ardından Tuzla tersanelerindeki hareketlilik dibe vurmuştur. Hem de işçi kıyımlarının, iş cinayetlerinin, yani cehennem koşullarının tüm boyutlarıyla yaşanmasına rağmen... Durum böyle iken, mevcut süreçleri abartılı değerlendirmelere konu etmek ciddi bir sorumsuzluktur. Böylesi bir süreçte "Tuzla neoliberal saldırılara karşı barikattır", "Tuzla Stalingrat'tır" diyenler, gerçeklikten kopmakta, bulutların üzerinde dolanmaktadırlar.

Taban örgütlenmeleri yaşamsaldır!

Bugün tersanelerde tabanı harekete geçirmek, taban iradesin açığa çıkaracak örgütlülükler oluşturmaya yoğunlaşmak, enerjiyi dış desteğe değil de asli öznelere harcamak yaşamsal önemdedir. Birlik'in bu konuda güç ve imkanlarını fazlasıyla aşan bir pratik deneyimi vardır. Bu pratik kendisini temel örgütlenme alanları olan tersaneler ve işçilerin barınma yerlerinde göstermiştir. Havzada güçlü bir işçi hareketi geliştirmeyi amaçlayan Birlik, bunun ancak sınıf bilincinde asgari bir sıçramayla gerçekleşebileceği konusunda taşıdığı açıklıkla hareket etmiştir. Ücret gasplarına ve iş cinayetlerine karşı tabanın eylemli gücünü açığa çıkarmak başta olmak üzere, sınıf bilincini geliştirme kaygısıyla hareket etmiştir. Sınıfın kendi gücünü görebilmesi için tarihsel önemdeki günlerde (15-16 Haziran, 1 Mayıs, 8 Mart vb.) eğitici toplantılar ile birlikte bu eylemlere katılmayı özel bir gündem olarak ele alabilmiştir.

Bugün Tuzla cehenneminde ortaçağ köleliği hüküm sürmektedir. Ancak, mevcut durağan ortam yanıltıcı olmamalıdır. Sermayenin topyekün saldırılarına karşı sınıfta alttan alta biriken öfke ve tepki giderek militan eylemliliklere yolaçmaktadır. Bu mutlaka kendini tersanelerde de açığa vuracaktır. Komünist tersane işçilerinin yapması gereken, tabanın iradesine ve enerjisine yaslanarak önümüzdeki sürece hazırlanmaktır.

Bu pratik elbette sınıfın çıkarlarını ve ihtiyaçlarını esas alan bir bakışın ürünüdür. Taban dinamizmini açığa çıkarmaya, sınıfın geri bilincini kırmaya çalışan bir bakış!.. Bu bakış ve ona uygun tutum Birlik'e eninde sonunda kazandıracaktır.

Birlik, çıkardığı bültenlerle, insanca yaşam ve çalışma koşulları taleplerinin yanısıra, mevcut siyasal gündemleri de sınıfa taşımayı esas almaktadır. Bu çalışma salt materyal dağıtımlarıyla da sınırlı kalmamaktadır. Fakat yine de hedeflenen düzeyin oldukça gerisindedir. Tersane işçisinin sınıf bilincinin oldukça geri olması, ve işçi sirkülâsyonunun yaygın bir biçimde

yaşanması, temel bir zorlanma alanıdır. Bu zorlanma ancak kadroların yoğun çabası ve enerjisiyle, fakat daha önemlisi, doğru bir politik çizgiyle aşılabilecektir.

Bugün Tuzla cehenneminde ortaçağ köleliği hüküm sürmektedir. Ancak, mevcut durağan ortam yanıltıcı olmamalıdır. Sermayenin topyekün saldırılarına karşı sınıfta alttan alta biriken öfke ve tepki giderek militan eylemliliklere yolaçmaktadır. Bu mutlaka kendini tersanelerde de açığa vuracaktır. Komünist tersane işçilerinin yapması gereken, tabanın iradesine ve enerjisine yaslanarak önümüzdeki sürece hazırlanmaktır.

Hazırlık taban örgütlenmelerine/komitelere dayanmalıdır. Birlik bünyesinde kurulan Bekarevleri Komitesi bu açıdan önemli bir örnektir. Salt barınma hakkını değil, siyasal süreçleri ve çalışma koşullarını da esas alan bu komite, işlevini yerine getirdiği koşullarda, mücadeleyi örgütlemedeki rolünü oynamayı başarabilecektir.

Burada bir noktaya dikkat çekmeliyiz. Genel örgütlülüğü ve eylem hattını esas alan bir mücadele çizgisinin tekil işyerlerinde oluşturulacak komiteleri ve eylemlilikleri önemsizleştirmesi bir yana, mücadele ancak bu zeminde kendini üretebilecektir.

Elbette işçilerin çok yönlü eğitimi gibi temel önemde bir sorun karşımızda durmaktadır. Bu her anın ve her yerin bir işçi eğitim alanı olduğu gerçeğini gözetmeyi gerektirmektedir. Bu bir davlumbot olabilir, soyunma konteynırı olabilir, Birlik ya da bekâr evleri olabilir, sinema, halı saha vb. aklımıza gelebilecek her yer olabilir/olabilmelidir.

İşçi sınıfının ekonomik sorunlarının siyasal sorunlarından ayrılamayacağı döne döne anlatılmalıdır. Bu hem propaganda araçları (afiş, bildiri, bülten vb.) üzerinden, hem de bire bir ya da toplu temas içerisinde yapılmalıdır. Filistin sorununa bakıştan krizden kaynaklı saldırılara karşı işyerlerini işgal eden Sinter, Tezcan Galvaniz, Brisa işçisinin direniş deneyimlerine kadar, birçok konu ve gündem eğitimin konusu haline getirilebilmelidir. Elbette kendi başına eğitim sorunumuzu çözmeyecektir. Fakat, işçilerde sağlanacak bilinç açıklığı, genel ve militan bir eylem hedefine yürürken, işimizi oldukça kolaylaştıracaktır.

Havzadaki verili durağanlık yanıltıcı olmamalıdır. Bugünden yarının hareketli günlerine hazırlanıyoruz. Bugün tersane işçileri ile bağlarımızı ne kadar geliştirip güçlendirirsek, yarının hareketliliğine de o ölçüde önderlik edebileceğimizi biliyoruz. Önümüzdeki sürecin önemli gelişmelere gebe olduğu bilinciyle hazırlığımızı en iyi bir biçimde yapmaya çalışıyoruz. Örneğin Aralık ayı içerisinde Pendik Askeri Tersanesi'nde işçilerin kendi inisiyatifleriyle ücret hakları için çalıştıkları gemiyi işgal etmeleri geniş kamuoyu tarafından bilinmez. Zira asker zoruyla bastırılmıştır. Bu örnek, Tuzla tersanelerinde hak gasplarına karşı benzer eylemlerin gerçekleşebilirliğine de işaret etmektedir. Koşulları oluştuğunda, direniş ve işgalleri örgütleme sorumluluğu komünist tersane işçilerinin omuzlarındadır, bu tür gelişmelere hazırlanıyoruz.

Eğer tersanelerde üretime ara verilmesi gibi bir olağanüstü gelişme yaşanmazsa, önümüzdeki dönemin motor gücü, komünistlerin yönlendiriciliğindeki Birlik olacaktır. Bugüne kadarki deneyim ve birikimlerimizi önderlik sorumluluğu bilinciyle irdeliyor, eksiklerimizi ve yetersizliklerimizi saptıyoruz. Sürecin biz komünist tersane işçilerine yüklediği görev ve sorumluluklara yanıt verebilmenin yolu, eksiklik ve zaafiyet alanlarına bilinçli bir müdahale ile birlikte enerjik ve yaratıcı bir yüklenmeden geçiyor.

Komünist Tersane İşçileri

Seçimler ve kitle çalışmamız üzerine

Seçimler vesilesiyle işçi ve emekçi kitlelere bağımsız devrimci sınıf tutumuzla gitmenin, düzene karşı devrim propagandasını geniş emekçi kitlelere ulaştırmanın önemi konusunda saflarımız yeterince açık ve nettir. Kitlelerin bilincini düzen içi hayallerle bulandıran her türden gericiliğe karşı mücadele görevi, seçim atmosferinde yürüteceğimiz kitle çalışmasının önemini daha da artırmaktadır.

Seçim gündemli çalışma, yoğunlaşmış bir kitle çalışmasını gerektirmektedir. Bu dönemlerde sözlü-yazılı ajitasyon ve propaganda araçlarını yaygın kullanıyor, kitlelerle yüzyüze gelme imkânını daha çok buluyoruz. Kitlelerin politikaya ilgilerinin arttığı böylesi dönemlerde yürütülecek etkin bir çalışmanın, hem faaliyemizin güçlenmesi hem de güçlerimizin eğitimi ve gelişimi açısından önemi açıktır. Seçim sürecinde sergilenecek mücadele dinamizminin devrimci baharı örgütleme konusundaki ivmelendirici etkisini geçmiş deneyimlerimizden de biliyoruz. Dolayısıyla, seçim döneminin politik atmosferini ve bu ortamın sunduğu imkânları amaca uygun bir şekilde değerlendirmek göreviyle karşı karşıyayız.

Özellikle yerel seçimlerin, işçi ve emekçilerin oturdukları semtlerde yaşadıkları kimi altyapı sorunları ya da iş, tapu vb. ile ilgili beklentilerin arttığı, düzen partilerinin de bu beklentileri sahte vaatlerle ve dağıtılan sadakalarla güçlendirdiği, dikkatleri bu yöne çektiği bilinmektedir. Kitlelerin ilgilerinin semt sorunlarına ve ihtiyaçlarına odaklandığı böylesi bir dönemde işçi ve emekçilerde oluşturulan geri bilinci kırmak, dikkatleri bu alandan çıkararak krizin faturasını ödememekte somutlanan sınıfın gerçek gündemine çekmenin önemi ortadadır. Bu bilinçle sürece yüklenmek, devrimci ve sosyalist propagandamızı ısrarla hedeflediğimiz fabrikalara, sanayi havzalarına ve bunları çevreleyen işçi semtlere götürmek gerekmektedir. Seçim atmosferinden, çalışma alanlarımızda yoğunlaşarak, sınıf çalışmamızı güçlendirecek şekilde faydalanmalıyız.

Planlı, disiplinli, hedefine kilitlenmiş bir çalışma

Geçmiş değerlendirmelerimize baktığımızda, seçim dönemlerinin en olumlu kazanımı, kitle çalışmasında mevcut düzeyi aşan ve bu alanda deneyimleri artıran bir süreç olduğu, etki alanımızı genişlettiği, yeni alanlara açılma imkânı bulduğumuz, yeni güçlere ulaştığımız ve iç örgütlülüğümüzü pekiştirdiğimiz süreçler olduğu yönündedir. Buradan bakıldığında, seçim çalışmalarının devrimci çalışmayı güçlendirici katkısı ortadadır.

Geniş bir kitle faaliyetinin örüleceği dönemlerde başarının en önemli etkeni iyi bir planlamaya sahip olmaktır. Belirlenmiş hedefler, iyi bir planlama ve uygulama konusunda gösterilen disiplin başarılı bir çalışmanın olmazsa olmazıdır. Hedef belirlemek, çalışmanın başarısı ve çalışmanın açığa çıkaracağı imkânları değerlendirmek açısından gereklidir. Kuşkusuz bu hedefler siyasal çalışmamızın ihtiyaçlarına göre belirlenir. Bu, yeni alanlara açılmak, yeni güçlere ulaşmak, yerelde derinleşmek vb. olabilir.

Sınıf çalışmamızda önümüzü açacak imkânlara ulaşmak için genel bir faaliyetten çok hedef bölge ve fabrikalara yoğunlaşan, buralarda derinleşmeyi hedefleyen bir planlama daha isabetli olacaktır. Bunun yanısıra, yeni fabrikalara, yeni havzalara vb. sıçrama bakışıyla da hareket edilebilmeli, fakat bu bir dağılmaya yolaçmamalıdır. Planlama hedef kitlemize fabrikasında ve mahallesinde ulaşacak şekilde yapılmalıdır.

Planlamanın disiplinli bir şekilde uygulanması ancak çalışmanın birimler

temelinde örgütlenmesiyle mümkündür. Bu, seçim çalışmasına katılan güçlerin siyasal pratik içinde çalışmayı planlama, yönlendirme ve denetleme bakımından deneyim ve inisiyatif kazanmalarını kolaylaştıracaktır. Çalışmanın her aşaması kolektif bir tartışma ve denetimle yürütülmeli, aksamalar anında tespit edilebilmelidir. Komitelerin kendi iç eğitim programları olmalı, pratik faaliyetin yoğun olması iç eğitimi aksatmamalıdır. Bu eksik bırakıldığında, dar pratik yoğunluk geliştirici olmamaktadır. Hem güçlerin pratik eğitimi hem de yüzyüze geldiğimiz hedef kitleye yönelik sözlü propaganda zayıf kalmaktadır. Ayrıca, çevre-çeper güçlerimizi seçim çalışmamızın bir parçası yapmak konusunda çaba harcanmalıdır.

Değinilmesi gereken bir diğer konu seçim bürolarıdır. Kitlelerle buluşma mekânlarımız olarak bu büroların kullanımı oldukça önemlidir. Seçim bürolarının sadece faaliyetin pratik planlamasının yapıldığı yerlere dönüşmemesi için gereken özen gösterilmelidir. Devrimci bir kurumun tüm özelliklerini taşıyabilmelidir. Gerçekleştirilecek etkinlikler için gereken hazırlık, teknik vb. donanım üzerinde önemle durulmalı, gerekli işbölümü yapılarak bu konuda aksama yaşanmasının önüne geçilmelidir.

Seçim dönemleri yazılı propaganda-ajitasyon araçlarını yaygın bir şekilde kullanacağımız dönemlerdir. Ancak çalışma sadece propaganda materyallerinin dağıtımına sıkıştırılmamalı, iyi bir planlama ile bu tekyanlılığın önüne geçilmelidir.

Seçim dönemlerinde kitlelerle buluştuğumuz ev, kahve toplantıları vb. imkânlar ayrıca önemlidir. Bu süreçte ne kadar çok emekçiye ulaşıldığı, ne kadar çok ev toplantısı yapıldığı başarının göstergelerindendir. Ancak yine de fabrika işçileriyle yapılacak toplantıların ayrı bir önemi vardır. Çalışmada gözden kaçırılmaması gereken bir noktadır bu.

Bu süreçte yayınların etkin kullanımının önemini bir kez daha vurgulayalım. Politikalarımızı, bağımsız tutumumuzu, devrimci propagandamızı yayınlarımızla işçi ve emekçilere ulaştırmanın önemi tartışmasızdır. Ancak yayınların işlevsel ve yaygın kullanımı konusunda daha yoğun bir çaba harcanmalı, merkezi materyallerin yanısıra yerel yayınlar etkin bir şekilde kullanılmalıdır. Yerel yayınlar, hedef kitlemizi ne denli tanıdığımızı, alana ne ölçüde hâkim olduğumuzu gösteren araçlardır. Seçim dönemi bu açıdan da yetersizlikleri giderme vesilesi yapılmalıdır.

Seçim dönemleri salt kendi içinde yoğunlaşmış çalışma dönemleri değil, içinden geçilen sürecin siyasal gündemleriyle bağını kurarak çalışmanın temposunun arttığı, yoğunlaştığı dönemlerdir. Böylesi dönemlerden yenilenerek ve güçlenerek çıkmayı, çalışma alanlarımızda genişleme ve derinleşmeyi hedeflemeliyiz. Seçim gündemli kitle çalışmasının yaratacağı güç ve imkânların bahar sürecine ve toplam siyasal sınıf çalışmamıza katacaklarının bilinciyle sürece yüklenmeliyiz.

Sınıfın militan eylemini geliştirme...

(Baştarafı s.30'da)

böyle bir beklenti içerisinde olduğumuzu göstermiyor. Zira sendikaların mevcut durumu bellidir. Militan bir hareketin gelişmesi durumunda itfaiye rolü üstlenecekleri de açıktır. İşçilerin ise verili durumda sergileyebilecekleri insiyatifin sınırlarını mevcut örnekler üzerinden biliyoruz. Dolayısıyla, sınıfın militan eylemini geliştirmek sorumluluğu komünistlerindir. Sermaye çok açık bir biçimde şiddet kullanıyor. Milyonlarca işçi ve emekçiyi açlığa ve sefalete terk eden bir saldırı düzenliyor. Ses çıktığında da devletin jopunu, dipçiğini devreye sokuyor.

Ancak kitlelerin devrimci militan eylemleri sermayeye ve onun resmi ve sivil terörüne geri adım attırabilir. İşten atmalara karşı işyeri işgalleri, polis ve asker zoruna karşı sınıfın militan karşı koyuşu, değişik alanların militan eylemlerle özgürleştirilmesi vb., işçi sınıfını militan bir yoldan alıkoyan sendikal bürokrasiye de verilmiş bir yanıt olacaktır.

K. Kurtuluş

Hüseyin yoldaş devrim ve sosyalizm mücadelesinde yaşayacak!

İşçilerin ve devrimcilerin "Hüseyin Hoca"sını kaybettik!

Lise yıllarında devrimci mücadeleye adım atan Hüseyin yoldaş, o günden bugüne kendini hep devrimci mücadele içinde vareden soluklu bir devrimci, sınıf bilinçli bir işçidir. 12 Eylül yenilgisine, saflarında mücadele ettiği örgütün yaşadığı dağılmaya, sınıf hareketinin ağır ve sancılı gelişme süreçlerine rağmen işçi sınıfının davasına bağlılığını hep korumuş, bu davayı büyütmek için büyük bir emek harcamıştır.

12 Eylül sonrasının örgütsüzlük koşullarına, yaşanan yılgınlığa ve kaçaklığa rağmen, devrimci gördüğü güçlerle sürekli ilişki içinde olmuş, devrimci parti arayışını hep sürdürmüştür. Bu arayış onu sonunda komünist hareketle, EKİM'le buluşturmuştur. Marksizm-Leninizme bağlılığını her zaman sürdüren sınıf bilinçli bir işçi olarak son derece bilinçli bir yönelimdir bu.

Bu buluşmayı kendisi, 22 Eylül 1995'de kaleme aldığı özgeçmişinde şöyle ortaya koymaktadır:

"Eskiden bayraklar karışıktı, oysa bugün bayraklar netleşmiştir, rengini belli etmiştir: Ya küçük-burjuva sosyalizmi ya da proleterya sosyalizmi!

Eskiden olduğu gibi demokrasi ile sosyalizmin içiçe temsil edildiği dönem geride kalmıştır. İşçi sınıfının ve onun siyasal temsilcilerinin mücadele sahnesine çıkmasıyla birlikte, bir dönem toplumsal mücadeleye önderlik eden küçük-burjuvazinin ve bu sınıfın istemlerini, özlemlerini, yurtseverlik duygularını program edinerek siyasal mücadele yürüten devrimci-demokrasinin dönemi geride kalmıştır. Karşı-devrimin saldırısı, iki yükseliş döneminde mücadeleyi omuzlayan, ufku küçük-burjuva sosyalizmle sınırlı geleneksel halkçı hareketlerin bu yeni dönemde mücadeleye önderlik edemeyeceklerini, mücadeleye önderlik ettikleri dönemin proletaryanın siyaset sahnesine çıkmadığı koşullarda yaşandığını göstermiştir."

EKİM, geçmişi değerlendirmenin temel bir ihtiyaç olduğu dönemde, bu ihtiyacı eksen alan bir çabanın kararlı bir temsilcisi olarak, geçmişin marksist-leninist eleştirisi üzerinde ondan kesin ve köklü bir kopuşun ifadesidir.

EKİM, yeni dönemin yeni hareketidir. Üçüncü devrimci yükseliş dönemine damgasının vuracak olan, mücadele sahnesinde kendini göstermeye başlayan işçi sınıfının siyasal hareketidir.

EKİM, eskinin değil, dağılan ve çözülen sınıf ve katmanların değil, kendi kurtuluşu ile birlikte tüm ezilen sınıfların kurtuluşunu da gerçekleştirecek olan tarihin en devrimci, en tutarlı, zincirlerinden başka kaybedecek hiçbir şeyi olmayan proletaryanın temsilcisidir.

EKİM, teorik bakışı ve ilkeleriyle, ideolojik-siyasal-programatik görüşleriyle net bir proleter devrim programına ve sosyalizm perspektifine sahiptir. Kendi proleter sınıf bakışını netleştirmiş, siyasal perspektiflerini oluşturmuştur.

EKİM, sağlam bir marksist-leninist ideolojik çizgiye dayalı, bilimsel sosyalizm ile işçi sınıfının cisimleşmiş birliğinin ifadesi olan ihtilalci sınıf partisini yaratmak için siyasal faaliyetinin eksenine sınıfı kazanmayı,

onu politikleştirmeyi koyan, bu doğrultuda ısrarlı ve sistematik bir politik-pratik faaliyet yürüten tek harekettir.

Bu anlamda EKİM, parti öncesi bir parti inşa hareketidir aynı zamanda.

EKİM bugün sınıfın ihtilalci partisini inşa etme tarihsel görevi doğrultusunda ideolojik-teorik sorunlarda açıklık sağlamanın önemiyle hareket etmektedir. Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku ükelerindeki bürokratik çözülmenin klasik kapitalist devletlere dönüşmeyle sonuçlandığı, emperyalist-kapitalist dünyanın bu çözülmeyi ideolojik bir saldırıya çevirdiği, sosyalizmin öldüğü propagandasının yalan, demagoji, hile ve entrikalarla halklara şırınga edilmek istendiği, tam bir tasfiyeciliğin yaşandığı bir ortamda EKİM'in tarihsel sorunlara yaklaşımı, bu konudaki teorik-felsefi yazıları, proleter devrimlerin yeni döneminin başladığı şeklindeki marksist-leninist yaklaşımı yolaçıcı olmuştur.

EKİM'in, yüzyılı aşkın bir süredir proletaryanın dalgalandırdığı Marksizm-Leninizm bayrağını en yükseklerde tutarak, revizyonizme, reformizme ve her türden oportünizme karşı kararlı bir ideolojik savaşımını temsilciliğini yapması, marksist-leninist temellere dayalı ihtilalci partiyi inşa etmek için parti öncesi bir inşa hareketi olması, biz komünistler için büyük bir gurur kaynağıdır.

Yapısal kriz içindeki Türkiye kapitalizmi, krizin faturasını işçi sınıfı ve emekçilere ödetmek istemekte, 24 Ocak, 5 Nisan vb. ekonomik paketlerle işçileri ve emekçileri daha fazla sefalet içerisine itmektedir. Toplu tenkisatlar, düşük ücretler, eğitim, sağlık, barınma sorunlar vb., emekçilerin durumunun daha da kötüleşmesine yolaçmaktadır. Fabrikalarda, işletmelerde ağır çalışma koşulları içindeki işçiler, kapitalistler tarafından daha çok kar amacıyla iliklerine kadar sömürülmektedir.

Bugün söz, gösteri, toplantı, basın özgürlüğü, çeşitli demokratik haklar olmadığı gibi, en küçük bir hak arama eylemi dahi yasa dışı sayılarak, rejimin militarist güçlerinin saldırısına maruz kalmakta, gözaltılar, toplu tutuklamalar, işkenceler, infazlar yaşanmaktadır.

Kardeş Kürt halkı yıllardır toplu soykırım, köylerin boşaltılması, talan, sürgün, işkence vb. saldırılara maruz kalmaktadır.

Türkiye devrime gebe bir ülkedir. Nesnel koşullar fazlasıyla olgunlaşmıştır. Türkiye işçi sınıfının yakıcı olarak partisine ihtiyacı vardır.

Komünistler, Türkiye proletaryasının partisini yaratacak, devrime yürüyecektir. Sermaye düzeni fazlasıyla çürümüştür. Artık karşımızda çürük bir duvar durmaktadır. O duvarı güçlü ve doğru bir hamleyle yıkacak, bu uğurda kitleleri örgütleyecek, kitlelerin o muazzam gücünü harekete geçirecek savaşçı bir parti yakıcı bir ihtiyaçtır.

İşte o zaman, Babuşkin'in deyişiyle, proletarya ayağa kalkacak, her şey tuzla buz olacaktır..."

Hüseyin yoldaş, EKİM'i Parti'ye taşıyacak olan sürecin büyük bir sabır, özveri ve emek gerektirdiğinin bilincindeydi. Sınıf hareketinin ağır ve sancılı gelişimi, bunun yolaçtığı zorlanmalar konusunda kafası açıktı. Görev ve sorumluluklarına bu açıklıkla yaklaştı, sınıfı örgütleme, onu siyasal mücadele alanı çıkarma sorumluğunun gereklerini yerine getirme doğrultusunda büyük bir emek harcadı. Görev aldığı alanlarda yaşanan sorunları, kendisinin ve yoldaşlarının yaşadığı zorlanmaları bu nesnel gerçeklik üzerinden ele almaya çalıştı. Bu zorlanmaları ancak "savaşçı bir parti" aşabilirdi. Bu nedenle, Parti Kuruluş Kongresi'ni büyük bir heyecanla karşılamış, Kuruluş Kongresi'nin hemen ardından yaşananan düşman saldırısının yarattığı tahribatını sarılması sürecinde anlamlı bir çaba harcamıştı.

Sınıf mücadelesinin farklı alanlarında sorumluluklar üstlenen yoldaşımız, özellikle son yıllarda çalıştığı alanda işçi direnişlerinin örgütleyicisi ve önderi olarak önemli bir rol oynadı, son derece anlamlı bir pratik sergiledi. Bu süreçte karşı karşıya kaldığı hastalığı ile savaşırken devrimci görev ve sorumluluklarını yerine getirmekten bir an bile geri durmadı, yaşamının son anına kadar bu çalışmanın örgütleyicilerinden biri oldu.

Devrim ve sosyalizm mücadelesi, onun gibi sınıf bilinçli devrimci öncü işçilerin özverili mücadeleleriyle büyüyecektir.

Sınıfın militan eylemini geliştirme sorumluluğu

Sermaye düzeninin yarattığı kriz girdabı işçi sınıfını gittikçe daha çok içine çekmektedir. İşçi sınıfı parçalı, bölük pörçük de olsa bu girdaba karşı koymaya çalışmaktadır. Sinter, Ünsa, Brisa, Tezcan Galvaniz bu karşı koyuşun ilk heyecanlı adımlarıdır. Sermaye sınıfın bu baş kaldırışını ezmek ve yayılma potansiyeli taşıyan direnişleri bitirmek amacıyla bin bir türlü yol ve yöntem denemektedir. Bunun için elinin altındaki araçlar da emrinde beklemektedir. Polis, asker vb. sermayenin kalkanı işlevini görmekte, gerektiğinde şiddete başvurulmaktadır.

Sermaye mülkünü/çıkarını koruma kaygısıyla davranmakta, resmi polis ve askerin yanı sıra kirli örgütlenmelerini de devreye sokmaktadır. Bu sıkça rastlanan bir olgudur. Tuzla tersaneler cehenneminde polis zoru, MHP etrafında kenetlenmiş faşist beslemeler ve mafya ilişkileri ile içiçedir. Tuzla tersanelerinde sırtını mafya örgütlenmelerine yaslayan kimi patron ve taşeronlar, bu sayede sermayelerini daha rahat büyütmektedirler. Ücretini bireysel olarak talep eden ya da şu ve ya bu hakkı için işvereni dava eden bir işçinin öldüresiye dövülmesi sıkça rastlanan bir olgudur. Bu saldırganlık orada mücadele yürüten öncü işçileri en açık bir biçimde hedeflemektedir. Örneğin, TİB-DER'li işçiler sayısız kez bu saldırıların muhatabı olmuşlar, birkaç kez silahlı saldırıya uğramışlardır. Burada saldırının hedefinde, tersane işçisinin hak arama bilincini ve mücadelesini geliştirme çizgisi vardır.

Bu saldırganlık mutlaka cevaplanmalıdır. Bu cevap hiç de dar küçük-burjuva bakış açısının yön verdiği davranış biçimi değildir. Bir direnişte açık bir şiddete maruz kalıyorsanız, kendi örgütsel çeperinizle sınırlı bir cevap doğru bir tarz değildir. Sizin hedefiniz kitleleri dövüştürebilmektir. Bir "direniş komite"sinin aynı zamanda bir "öz savunma komitesi" olarak hareket edebilmesini sağlayabilmelisiniz. Saldırıya bu tarz bir yanıt verilmelidir. Bu cevap işverenin yolunu kesmek olabilir, işyeri işgali olabilir, üretimi yavaşlatmak olabilir, E -5 trafiğini kilitlemekte olabilir, vb... Bunlar tümüyle somut duruma bağlıdır.

Örneğin, bir fabrikada işçiler direnişe geçer. Direniş komitesinden bir işçi patronla anlaşarak dava arkadaşlarına ihanet eder. İşçiler bu satıcıyı cezalandırabilmelidir. Dar örgütsel karşılık yerine bizzat kitle şiddeti devreye sokulmalıdır. İşçilerin böyle militan bir eylemle harekete geçirilmesi, kendi güçlerine güven duymalarını da kolaylaştıracakır.

Ünsa işçileri birkaç kez asker saldırısına uğramış, Tezcan Galvaniz işçileri benzer bir saldırıya maruz kalmış, Sinter ve Gürsaş direnişleri aynı tehditle bastırılmaya çalışılmıştır. Ancak tüm bu saldırılara karşı sınıftan anlamlı bir yanıt gelmemiştir. Bunda sendikal bürokrasi önemli bir rol oynamaktadır.

Komünistler sermayenin pervasız saldırganlığına karşı militan bir siyasal sınıf çizgisi vurgusu yapmaktadırlar. İşçi sınıfına hakim olan barışçı çizginin aşılması konusunda çaba harcamakta, yasal sınırların aşılmasını zorlamaktadırlar. Özellikle kriz dönemleri sınıfın militan ruhunu geliştirmek açısından elverişli dönemlerdir. Nitekim bu ruh Brissa'da, Sinter'de açığa çıkmış, ancak icazetçi sendikal anlayış bu ruhu yoketme çabası içinde olmuştur. Sinter Metal işgalinde sendikacının yaptığı konuşma hafızalardadır. İşyeri işçiler tarafından işgal edilmiş, ancak sendikacı durmadan "yasal hak kullanmak"tan bahsetmektedir. Hayır, bu bir işgaldir! Sermayeyi en çok tedirgin eden, burjuva yasalarında suç sayılan militan eylem biçimlerinden biridir. Siz açıkçça yasadışı bir iş yapıyorsunuzdur.

Elbette bu söylenenler sendikalardan

(Devamı s.27'de)

Emekçi kardeşler!

Tüm bu gerçekler orta yerde duruyorken, bu yağma ve kölelik düzeninin efendilerinin ve onun kokuşmuş partilerinin yalanlarına inanıp peşlerinden sürüklenmeye devam mı edeceğiz? Yoksa sosyal yıkım düzeni kapitalizme karşı direniş bayrağını kaldırıp, sömürü ve kölelikten arınmış sosyalist bir dünya uğruna mücadeleye mi atılacağız?

Bir seçim yapacaksak eğer, onu öncelikle işte buradan yapmalıyız.

Unutmamak gerekir ki, tescilli hırsız ve düzenbazlara vereceğimiz her oy, onların elinde silaha dönüşüp gerisin geri bizi vuracaktır. Hangi düzen partisi kazanırsa kazansın, kaybeden emekçiler olacaktır. Bunu uzun yılların deneyimlerinden biliyoruz.

O halde, bu çürümüş düzenin temsilcilerine oy vermek değil, yakalarına yapışıp hesap sormak zorundayız. Biz emekçiler için tutulacak biricik yol budur. Emekçi onuruna yakışacak olan da budur.

Ufku düzenin sınırlarını aşamayan reformistler, seçimleri sorunların çözümüne giden yol, yerel yönetimleri ise çözüm merkezleri olarak sunmaya çalışıyorlar. Seçimi kazandıkları yerlerde "halkın yerel iktidarını" kuracaklarını, "halkçı belediyecilik" yaparak sorunları çözeceklerini öne sürüyorlar.

Bu aldatmacalara kanmayalım!

Kaderimiz kullanacağımız oya bağlı olmadığı gibi, seçimlerle de hiçbir temel sorunumuz çözülmeyecektir! Sömürü ve kölelik düzeni kapitalizm yıkılmadıkça, işçi ve emekçilerin hiçbir temel sorunu köklü ve kalıcı bir çözüme kavuşamayacaktır. Zorbalığın silahlarını kuşanan Amerikancı, NATO'cu iktidarın hüküm sürdüğü yerde, "halkın yerel iktidarı"ndan söz etmek, emekçi kitleleri aldatmak demektir.

İşçiler, emekçi kardeşler, kadınlar, gençler!

Rantçının, soyguncunun, çetecinin, Amerikancı zorbanın saltanatına mahkûm değiliz! Sömürü ve kölelik düzenine karşı örgütlü devrimci mücadele, biricik çıkış yolu budur! Bu yol tutulmadan ne herhangi bir sorun çözülebilir, ne de en acil ve insani hak ve istemlerimiz kazanılabilir.

Seçim dönemini bu mücadeleyi büyütme dönemi haline getirelim! Düzenin tuzaklarını ancak böylece boşa çıkarabiliriz!

Türkiye Komünist İşçi Partisi, tüm işçileri ve emekçileri, seçimlere bu devrimci tutumun temsilcileri olarak giren bağımsız devrimci sosyalist adayları desteklemeye çağırıyor!

Bu adaylar şahsında işçi sınıfının bağımsız devrimci programını desteklemek, baskıya, sömürüye, köleliğe, gericiliğe ve her türden ayrıncılığa yaşam alanı bırakmayan sosyalist bir dünya uğruna mücadeleye atılmak demektir!

Türkiye Komünist İşçi Partisi, tüm işçileri ve emekçileri düzenin seçim oyununa karşı bu yolu, sömürü ve kölelikten kurtuluş yolunu tutmaya çağırıyor!

Kokuşmuş düzen partilerine oy verme, hesap sor!
Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!
İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak!

TKİP
(Türkiye Komünist İşçi Partisi)
Şubat 2009

Sermaye düzeninin seçim oyununu bozalım! Rantçının, soyguncunun, çetecinin, Amerikancı zorbanın saltanatına karşı direniş bayrağını yükseltelim!

İşçi sınıfının devrimci programı etrafında birleşelim!

Amerikancı sermaye düzeni yeni bir seçim oyunu ile işçi sınıfı ve emekçilerin karşısına çıkma hazırlığına başladı. 29 Mart'a kadar devam edecek bu süreçte düzen partilerinin yalanları ve sahte vaadleri ortalığı bir kez daha kirletecektir.

Düzen partilerinin rant ve yağmadan pay kapma yarışı olarak gerçekleşen yerel seçimler, sahte vaatlerde ölçünün kaçtığı dönemlerdir aynı zamanda. Oy avcılığına çıkan sermaye partilerinin riyakârlık ve yalan yarışı başladı bile.

İşçi ve emekçi kardeşler!

Bizden destek ve oy isteyen sermaye partileri, sömürü ve kölelik düzeni kapitalizmin temsilcileridir. Bu düzenin çarkları, emekçilerin alınteri ile yaratılan toplumsal zenginliği sermaye haramilerine aktaracakşekilde işler. Böylece servet sömürücü asalakların elinde birikirken, milyonlarca emekçi yoksunluğa ve sefalete sürüklenir.

Bugün kriz içinde debelenen düz¡enin efendileri, yüzbinlerce işçiyi gözlerini kırpmadan sokağa atarak yoksulluğumuzu daha da derinleştirmektedirler. Bu saldırılar önümüzdeki dönemde daha da yoğunlaşacaktır. İMF ile anlaşma ve kapsamlı yeni saldırılar için yalnızca seçimlerin geride kalmasını bekliyorlar.

Oyumuzu isteyen düzen partilerinin tümü de hırsızlık, yolsuzluk, rüşvet, adam kayırma, çetecilik merkezleridir aynı zamanda. Bu partiler Amerikancı, İMF'ci, özelleştirmeci ve sermaye uşağıdır. Tümü emperyalist-siyonist zorbaların suç ortağıdır. Tümü işçi sınıfı, emekçiler ve kardeş Kürt halkına düşmandır.

Onların düzeni sayesinde bu ülke Ankara'dan değil fakat emperyalist merkezlerden yönetilmektedir. Bu düzenin ekonomisi İMF ve Dünya Bankası'na, siyaseti ABD ve AB'ye, Ordusu NATO ve Pentagon'a bağlıdır. Bu rejimin polisi, MİT'i, medyası, bürokrasisi, siyasetçisi, sendika ağaları sistemli biçimde CIA'nin tezgâhlarında kalıba dökülmektedir. Gericilik abidesi bu kokuşmuş düzen, Türkiye topraklarını, komşu halklara karşı saldırı merkezi işlevi gören ABD ve NATO üsleriyle donatmıştır.

(Devamı. s.31'de)